

PAP LÁSZLÓ

A VAK BARTIMEUS

**Elhangzott a kórógyi református templomban
1986. október 20-25. között**

© Ébredés Alapítvány 2001
Minden jog fenntartva. „All rights reserved.”

Kiadja az Ébredés Alapítvány
Levélcím: 2119 Pécel, Pf. 17
Telefon: (28) 452-334

Felelős kiadó: Szabó László
Szerkesztő: Margit István
Lektorálta: Pálúr Lászlóné és Vajsné Fazekas Ibolya
Tördelés: Horváth Mária
Borító: Éjféli Kiáltás Misszió

Készítette az Éjféli Kiáltás Misszió Nyomdája
Felelős vezető: Nagy Erzsébet

ISBN 963 00 79925

Előszó helyett

Pap László

Olyan református lelkészcsaládban született test szerint, amelynek feje, az édesapa dr. Pap László volt. Az Európa-hírű, szikla-jellemű teológus apa életpéldája fontos örökségként maradt számára! Lelki születése negyven éves korában történt, egy biatorbágyi csendeshéten. Megtérésről azonnal beszámolt gyülekezetének és lelkész kollégáinak. Bizonyágtétele nagy zavart okozott azok között, akik azt állították, vagy azt képzelték, hogy minden lekipásztor „megtérve” hagyja el a Teológiát. Akik pedig azt gondolták, hogy átmeneti hangulatváltozás történt csak benne, hamar meggyőződtek arról, hogy ez az ember nem a „bűn után” fut tovább, hanem – mintha csak kárba vesztett éveit akarná behozni – az elveszettek nyomába vetette magát teljes szívvel.

Pap Lászlót ismerte az egész ország, mint evangélistát, ismerte sok fiatal, mint lelki atyját, ugyanakkor olyan gyülekezeti munkát végzett, amelyet példaként lehetne oktatni a teológiai hallgatóknak. Isten országáért dolgozott az Egyházban! Pihenni kevesen látták. Annál többet száguldott autójával – füttyülve a sebességkorlátokra – keresztül-kasul az országban, az Úr ügyében, súlyos betegen is.

Az evangélium „frontharcosa” volt, fegyvereiben nem válogatott, „lőtt”, „sorozott”, lelki fegyvere mindig élesre volt töltve! Papp Laciból – ahogy sokan hívták – csak egy volt, nem tucat-hívőként élt. Életéért, szolgálataért sokan hálásak vagyunk az Úrnak!

Sípos Ete Álmos

Református lelkész, a Biblia Szövetség főtitkára

„A vak Bartimeus”

Hitépítő, hitmélyítő olvasmány bárki számára ez a kötet, aki kézbe veszi. Egy letűnt kor emberének látványos életrajza, a létbizonytalanságból, az egzisztenciális úrból segítségért kiáltó lélek csodálatos szabadulása. A vak és koldus lét terhes örökségét magával cipelő ember végső reménysége az egyetlen valóságos bizalomforrás, Jézus Krisztus, a Dávid Fia előtt.

Mégis több és más ennél, ez a hat láncszemből álló – mentőcsónaknak is beillő – üzenet-továbbadás. Intenzíven, megállásra, döntésre kényszerítő erővel, nyugtalanító hangnemben és félreérthetetlen hangsúllyal áll a széles út gyanútlan vándorai elé. Általuk is felismert, vagy még alig sejtett veszélyhelyzetben, a gyógyíthatatlan betegre jellemző vegetáció állapotában csillantja fel a szinte valószerűtlennek tűnő teljes felépülés, a végleges gyógyulás lehetőségét a legtágasabb kilátásra nyíló jézusi kérdéssel: „mit akarsz, hogy cselekedjem veled?”

A személyes vallomásként is értelmezhető igehirdetés-sorozat egy lelkipásztor, olyan hívő keresztyén ember bizonyágtétele, aki maga is elemi erővel élte át a tökéletes szabadítás mennyei csodáját. Unszólása, fáradhatatlan kérlelése abból a biztos háttérből fakad, melynek megtapasztalására szeretne rábírnunk mindnyájunkat. Jézus Krisztushoz és az Ő nevében hívogat – az idő rövidege miatt feltűnő sürgetéssel – aki hitelesen jelentette ki önmagáról: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*”

Vajsné Fazekas Ibolya

Egykori kórógyi református lelkipásztor

Pap László és „A vak Bartimeus”

Pontosan tizenöt évvel ezelőtt hangzott el Pap László evangélizációs sorozata a vak Bartimeusról Kórógyon, abban a szlavóniai közösségben, amelynek röviddel ezt követően hatalmas próbát kellett kiállnia. A véres délszláv polgárháború viharában a lakosság zöme menekülni kényszerült. Többen Magyarországon találtak menedékre, mások Horvátországban lettek ideiglenes otthonra. Hosszú száműzetés után a közelmúltban térhettek vissza otthonaikba, s kezdték el egy új élet építését a romokon.

Amikor az alábbi evangélizációs sorozat elhangzott, még viszonylag béke honolt ezen a vidéken. A település, s benne a református gyülekezet élte a maga megszokott életét. A vak Bartimeus története, és a korábbi, illetve későbbi igeszolgálatok sokakban elindított valamit. Többen hitre jutottak, közöttük a gyülekezet áldott emlékű gondnoka, aki a harcok kitörésekor éppen ott esett áldozatul az esztelen lövöldözésnek, ahol annyi áldást kapott: a kórógyi templomban. Másokat másfelé sodort az élet.

Kórógy, és a szintén tragikus sorsú szomszédos Szentlászló népéért hosszú éveken keresztül imádkoztak a magyarországi hívők. Egyik legbuzgóbb közbenjáró volt Pap László, aki több alkalommal is megfordult a szlavóniai magyarok között. Még betegágyán is gondolt rájuk, érdeklődött felőlük. Mielőtt hazatért volna Urához, akkor fogalmazódott meg benne egy óhaj: jó lenne, ha „A vak Bartimeus” még egyszer elhangzana a kórógyiak körében. Vajon több esztendő távlatából, hogyan fogadnák az elhangzottakat? Ekkor született meg a nyomtatott változat gondolata.

Amikor a magnó kazettáról leírt szöveget kézbe vettük, kiderült, hogy ezúttal is igaz a régi közmondás: *leírva más a szó.* Az, ami ott Kórógyon, élőben elemi erővel hatott és sokakat megindított, szöveggént egészen másmilyennek tűnt. Lektorálás után némileg változott a kép, s ha irodalmi mű nem is született belőle, úgy tűnik, egy valódi „paplacis” kötet állt össze. A fentiek figyelembevételével adjuk közre, s azzal a reménnyel, hogy ilyen formában is sokaknak áldásul szolgálhat!

Margit István

Szerkesztő, az Ébredés Alapítvány titkára

ISTEN NEM KOLDUS NÉPET TEREMTETT MAGÁNAK

„Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és elég nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett. Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, könyörülj rajtam! Jézus megállt és ezt mondta: Hívjátok ide! Odahívták a vakot ezekkel a szavakkal: Bízzál! Kelj fel! Hív téged! Ő pedig ledobta felsőruháját, felugrott, és odament Jézushoz. Jézus megkérdezte tőle: Mit kívánsz, mit tegyek veled? A vak ezt mondta: Mester, hogy újra lássak. Jézus ekkor így szólt hozzá: Menj el, a hited megtartott téged. És azonnal újra látott, és követte őt az úton.”

(Mk 10,46-52)

Urunk, hálaadással magasztalunk Téged, azért, hogy a Te kegyelmed áradásában nem akadályoznak az országhatárok, a Te szereteted egyformán sugárzik mindazokra, akik igénylik azt. Áldunk azért, hogy Te most is itthon lehetsz mindazok szívében, akik úgy döntenek, hogy kimondják végre a szót: „Jövel, Uram Jézus!” Békességet kérünk, Urunk, mert nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik Benned. Életet kérünk Urunk, örökkévalót, mert örökéletnek beszéde van Tenélad. Szeretnénk vallást tenni arról, hogy mi elhittük és megismertük: Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. Uram, hadd higgyük el, hogy egy nagyon szerető, könyörülő Isten akar most találkozni szánandó és nyomorult teremtményeivel, hogy bocsánatot, békességet, üdvösséget adjon! S mert Benned, Jézus Krisztus, mindent megeléünk, kérünk alkalomról-alkalomra, hogy Te lépj hozzánk! Neked mondjuk: „Bús szégyennel behívunk, az ajtónk nyitva már. Jöjj Jézus, jöjj, ne hagyj el, a szívünk várva vár.” Így legyen!

Ámen.

Szeretteim! Nem tudom, mit szólnátok hozzá, ha azzal kezdeném, hogy: „Kedves koldus testvéreim!” Talán kikérvén magatoknak: „hogyan jön ez az ember ahhoz, hogy bennünket koldusnak nevezzen?! Igaz, nem vagyunk gazdagok, igaz, nincsenek kastélyaink, palotáink, igaz, hogy fogunkhoz kell verni a garast – de koldusok nem vagyunk! Van tisztességes fedél fejünk felett, van tisztességes ruhánk, van becsületes foglalkozásunk – kéregetők, koldusok, útfélre taszítottak nem vagyunk!” Pedig azok vagyunk mindannyian! Az Éden elvesztése óta koldusok vagyunk. Előtte fiak voltunk, Isten gyermekei voltunk, mindenünk volt. Királyi gyermekek voltunk! Az Atya szólt, és mi tettük azt, amit az Atya mondott. Otthon voltunk Nála. Akkor minden a miénk volt, minden. Ma hol van az otthonunk?

Ma olyan kevés az, amit a magunkénak mondhatunk. A mindenséghez képest olyan rettenetesen kevés. Mit mondhatunk a magunkénak? Egy kis háztájit? Egy kis házat, amibe már az apám is beleszületett, s amit talán a nagyapám vagy a dédapám épített? Mit mondhatok magaménak? A közelmúltban három halottja is volt a gyülekezetnek. Mit mondhatnak a magukénak? Egy két méterszer hetven centis gödröt? Ezt mondhatják a magukénak, meg egy első osztályú koporsót. Az is lehet, hogy csak másodosztályút! Szegény koldus élet! Ahogy kezdődött, olyan a vége. Ennyi a miénk. Vagy mégse csak ennyi? Koldulunk attól a pillanattól kezdve, ahogy a világra jöttünk. Koldul a gyerek: egy kis szeretetet, egy kis megértést, csupán öt percet az anyjától, hogy üljön le mellé! Hadd mondhassa el, ami a kis szívében van! Kap helyette zsebpénzt, vagy valami ilyesmit, hogy „hagyjál fiam békén, millió egyéb dolgom van, ne bosszants már te is!” Ezt kapja helyette! Koldus garast! Mindent kér, apját, anyját, és nem kapja. Kap néhány fillért, hogy később újra kolduljon. Koldul bandákba verődve városokban, aluljárókban. Ott is szeretetet koldul.

Nem akar ő inni, nem akar ő narkózni, csak szeretetet akar. Azt akarja, hogy végre szóhoz juthasson – de nem kapja meg ott se.

Kedves koldus fiak! Szegény, szerencsétlen koldus nemzedék! Szegény, szerencsétlen magyar nép, önpusztító, gyilkos magyar nép! Szeretetet koldultok, és mit kaptok helyette? S ha később felnőttök? Koldultok akkor is. Jobb állásért kilincseltek, hajlongtok mások előtt, koldusként álltok feletteseitek előtt. „Jaj csak össze ne vesszek velük!” Koldultok egy kis megértést, egy kis protekciót...

Én is koldus vagyok, koldus testvér. Az élet útján megyek, az élet útféle sodródva, ahol ott áll egy csomó ember, embermilliók – és koldulnak egy kis szeretetet. Örkényben, ahol jelenleg szolgálok, postafiókom van. Minden nap elmegyek, hogy a postafiókból kivegyem a küldeményeket, s rendszeresen legalább két-három ember megállít: „Jaj, ne tessék már annyira sietni Tiszteletes Úr! Beszéljünk egy kicsit!” Nem reformátusok, nem is a gyülekezet tagjai, de kell nekik valaki, akinek elsírhatják azt, amit otthon nem sírhatnak el. Kell nekik valaki, akinek kipanaszkodhatják magukat, valaki, aki, legalább két percet odafigyel rájuk. Két percet koldulnak! „Ne tessék sietni, csak még ezt tessék meghallgatni!” Eljutottál már te is ide? Amikor rimánkodtál a lányodnak, aki hosszú hónapok után, unszólások sorozata árán végre rád nyitotta az ajtót, s meglátogatott: „Jaj, ne menj már, maradj még egy kicsit! Majd elmegy a következő busszal vagy következő vonattal!” Kedves koldus nagymama! Hányszor könyörögtél az unokádnak, hogy nyissa már rád az ajtót! Egy ilyen koldusról beszél nekünk most Isten Igéje. Arról, hogy az útfélel is van lehetőség rátalálni az egyetlen útra. Jézus azt mondta magáról: „Én vagyok az út.” Aki már eljutott Hozzá, jó úton van. Már nem koldul, nem nyújtogatja a kezét, Benne meglelt mindent!

Útfélelre esett életek! Ti tudjátok legjobban, hogy éppen hol vagytok, hogy most éppen miért koldultok! Egy kis békességért? Eszembe jut az az asszony testvérünk, aki sírva mondta el, hogy közös háztartásban él fiával és unokáival, s csupán annyit kér, hadd legyen naponta egy óra békessége. Huszonhárom órán keresztül csinálhatnak, amit akarnak, csak egy óra békességet hagyjanak neki. Egy óra békességért koldult. Egy kis örömeért, egy kis megértésért, egy jó szóért. S hányan koldulunk bocsánatért! Milyen jó lenne, ha megbocsátana valaki, akivel összevesztem – lehet hogy éppen egy örökségen –, és olyan iszonyatosan rossz, hogy már évek, évtizedek óta gyűlöljük egymást! Ez a gyűlölet már felemész! De jó lenne a bocsánat! De jó lenne! Iszonyatos ebben a feszültségben élni! Most éppen miért koldulsz? Tudjuk jól, hogy a koldusnak mindig csak a rész jutott az egész helyett. Forint helyett fillér. Rész az egészből, a teljességet nem mondhatta soha magáénak. Mindig csak a fölöslegből kapott. Megalázó dolog koldusnak lenni. S nekünk ilyen Istenünk van, aki koldussorban tart minket? Aki ennyire nem gondol ránk? Ha már felmerült benned ez a kérdés, ha valaha is kimondtad vádként az Istennel szemben, hogy „már Te is Uram, már Te is elhagytál?” – gyorsan kérj Tőle bocsánatot! Hisz ma éppen arról lesz szó, hogy Isten nem koldus népet teremtett magának. Nem akarja, hogy az Ő népe kolduljon. Miért koldulunk mégis?

Egyik énekünk, így kezdődik: „*bár bűn és kín gyötör*”, később pedig így folytatja: „*az én erőm kicsiny, a bűn erős nagyon*”. A bűn miatt vagyunk koldusok. Hordjuk a koldusbatyut. Mindig az út szélén, mindig félretoltan, kínlódva, küszködve, nyomorultan. A vége pedig: „*A bűn zsoldja a halál*”. Nincs más! Ha a Biblia halálról beszél, akkor tudjuk, hogy a kárhozatról beszél. Amikor halálról beszél, az örök halálról van szó, és amikor az életről beszél, az örök életről van szó. Nem a bölcsőtől a koporsóig terjedő időszakról, hanem az örök életről, amelynek csak előszobája lehet ez a földi élet. A bűn zsoldja halál. Amíg magadra számítasz, amíg Isten nélkül élsz, amíg Krisztusban nem nyertél bocsánatot, addig koldus maradsz! Milyen borzasztó ez! S akkor most mi történik? Marad minden a régiben? A terhek holnap is terhek maradnak? A beborult ég holnap sem derül ki? Dehogynem. Evangélizációs igehirdetés hangzik, s az evangélizáció azt jelenti, hogy beszélünk a bűnről, a halálról, az ítéletről és a kegyelemről. Így együtt!

Azt olvastuk, hogy ez a koldus ember, a vak Bartimeus, a Timeus fia. Most szeretném, hogy ki-ki ezt a nevet a sajátjával helyettesítené be. Nem a vak Bartimeus, hanem a vak Kovácsné, vagy a vak Pap László. Én, én a koldus! Én várok Jézusra! Mert hallottam, hogy hirdették: ma Krisztus

örömuzenete hangzik, és én elhittem, ahogy Bartimeus is, a jerikói városkapuból kivezető út mellett. Elhitte, hogy jön a Názáreti, Aki másokon már annyi csodát tett, értelmet adott életünknek. Aki már mások szeme világát is megnyitotta, Aki a halálból életre hívott többeket. Elhitte, hogy az élet fejedelme jön. Ti kit látni jöttetek ide ma? Hadd mondjam, ha csak engem, akkor nagyon rossz vásárt csináltatok. Ha csak embert hallgatni jöttetek, semmi hasznatok belőle. Nem önmagamot hirdetem, hanem Jézus Krisztust, Ő van itt. Énekeskönyvünkben van egy gyönyörű ének: „*Itt van Isten köztünk, jertek Őt imádni, hódolattal elé állni*”. Ha te az Isten elé akarsz állni, Ő itt van. Rá nem kell várni, ezt megteheted akár most. Ahogy a koldus állt oda: Uram, üres a kezem, kifolyt belőle minden. Uram ez egy agyondolgozott kéz, és minél jobban szorítottam a „van”-t, mintha vizet fogtam volna, úgy folyik ki a kezeim közül. Te tudsz helyette mást adni, mert Neked van! Ady Endrétől olvastam egy döbbenetesen szép verset, amelyben többek közt ezt írja: „*Nézz drágám kincseimre, Lázáros szomorú nincseimre*”. Ezt mondhatjuk vele együtt mi is! A nincseim, Uram! Ám hallottam, hogy jössz, hogy másokon könyörültél! Ne menj most tovább!

Arról nem szól az Írás, hogy kinek a révén szerzett tudomást Timeus fia, a vak Bartimeus, Jézusnak, a Dávidnak fiának jöttéről. Terjed a hír. Nem az eszköz a lényeges, nem az, hogy ki hívott téged ide – hanem az, hogy Jézushoz hívott. Nem az számít, hogy kitől hallotta meg ez az ember az evangéliumot – mert neki ez örömhír volt – az a fontos, hogy meghallotta. Testvérem, te meghallottad-e? Olvasható a Bibliában egy csodálatosan szép mondat. Amikor Lázár meghal, a két testvér gyászolja. Megérkezik Jézus, azt mondja: „*En vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is él*”. Aki most siratsz valakit, aki a halálra gondolsz, a nincseidre, a veszteségeidre, Téged hív! Azért, hogy meggazdagítson, és békességet adjon. Lehetsz jó keresztyén, lehetsz jó templomos – ha nincsen benned a Fiú, a halálban maradsz, koldus testvér! Jézus itt van, és hív téged! Ami rajta állt azt, Ő megtette. Eljött, testté lett! Neked csak ennyit kell kidagogni, kinyögni, kisírni magadból: „*Gyere!*” Ennyit még el tudsz mondani, betegen is, fáradtan is! „*Gyere!*” Ha nagyon bőbeszédű akarsz lenni, elmondhatod így is: „*Jövel Uram Jézus!*” Mert ezt neked kell elmondanod. Bartimeus helyett sem kiáltott senki, ezt neki kellett megtennie!

El kell mondanom valamit! Egykor magam is útfélre vetett koldus ember voltam. Negyven évet éltem le úgy az életemből, hogy semmi közöm nem volt az Élethez: Jézus Krisztushoz. Fiatalon, az 56-os forradalom idején kezdtem el inni, s attól kezdve nem volt megállás. Egyik részegség a másik után, egyik nyomorúság a másik után. Közben pap lettem, s hazudtam a népnek, mondtam azt, amiről magam sem voltam meggyőződve, hogy igaz. Vakoknak voltam világtalan vezetője. Így tettem lassan tönkre magamat és a környezetemet, miközben annyira koldultam egy kis megértést, egy kis szeretetet, egy kis biztonságot – de egyiket se kaptam meg. Az alkohol viszont kéznél volt. Amikor már az ördög is kísértett, hogy „öld meg magad, kinek használsz te itt: szégyene vagy családodnak, szégyene a gyülekezetnek, szégyene az anyaszentegyháznak, szégyene az Istennek! Pusztulj el, akaszd fel magad! A holló se károg majd utánad!” – akkor jött valaki, Valaki, aki elmondta azt, amit most én mondtam el nektek. Azt, hogy Jézus Krisztus értem is eljött. „*Te szerencsétlen vak pap, aki a betűket olvasod, de nem látsz mögé! Érted jött, hogy szabaddá tegyen, s hogy a te életed is úgy végződjék, ahogy Bartimeusé.*” Mindez csaknem tíz esztendővel ezelőtt történt. Nemcsak kétezer évvel ezelőtt volt Istennek hatalma arra, hogy a halálból életre hívjon embereket, 1977 nyarán, vagy ma éppen olyan hatalma van! Mi kell hozzá? Hogy végre te is koldusnak érezd magad! Ne tiltakozz ez ellen! Ne mondd azt, hogy nekem erre nincs szükségem, nem jutottam csödbe. Különben is látok még három szalmaszálát, amibe belekapaszzkodhatok! S amíg ezeket látom, addig a szalmaszálba kapaszkodom, nem pedig az Istennek Krisztusban felém kinyújtott kezébe.

Ha majd egyszer eltűnik az utolsó szalmaszál is, amikor átcsapnak fejed felett a hullámok, juttassa eszedbe Isten Szentlelke, amit most hallottál! Azt, hogy hallottad egyszer: Jézus hív téged! Ha most még nem mersz szólani, akkor, amikor már igazán koldusnak érzed magad, jusson eszedbe, hogy van kihez szólani! „*Elhagynak emberek, mit árt, ha Ő veled, töröld le könnyedet, Jézus szeret*”. Ezt szeretném beleírni a szívetekbe! Nekünk olyan Istenünk van, aki nem a koldusok

gyülekezetében gyönyörködik, hisz mindent nekünk ajándékozott – Jézussal együtt! Ő ma is itt van, s Te dönthetsz: kell, vagy nem kell? Munkálja Benned Isten Szentlelke a jó döntést! Szülessen meg a kiáltás: „Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam!”

Urunk, köszönjük, hogy itt vagy, és megszólíthatunk! Köszönjük, hogy olyan természetes gyermeki egyszerűséggel mondhatjuk el Neked: nagyon rossz a mi életünk! Ezt Te sokkal jobban tudod nálunk! Rossz a családi életünk, a kapcsolatunk gyermekeinkkel, unokáinkkal. A munkahelyünkön sem tudunk szót érteni a munkatársakkal, s Veled sem tudunk beszélgetni. Hűtlenné lettünk, Urunk, kétszínűkké! Jó lenne új élet kezdeni, szeretnénk, ha megújítanál minket! Hálat adunk azért, hogy Te figyelmeztetsz bennünket Igében, amikor ezt mondod: „Szükség néktek újonnan születetek”. Te ennek a lehetőségét is megteremtetted, hisz Akiben új életet nyerhetünk, ma is itt van köztünk az Ő Szentlelke által! Dicsérünk ezért, Atyánk, s köszönjük Neked a mi Urunk Jézus Krisztust. Magasztalunk azért, hogy Átala mondhatjuk ki ezt a csodálatos szót: Atyánk! Hadd lehessünk valóban gyermekeid, ne legyen hazugság számonkon a szó, amikor a Tőled tanult imádságot mondjuk. Kérünk, könyörülj rajtunk! Szeretnénk kezedbe tenni kezünket, s imádságként énekelni az éneket: „Vezess Jézusunk, s Véled indulunk!” Úgy legyen!

Ámen.

Kórógy, 1986. október 20.

VAKKÁ ÉS KOLDUSSÁ LENNI

„Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és elég nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett. Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, könyörülj rajtam!”

(Mk 10,46-48)

Az a mi nagy kérésünk Urunk, hogy Hozzád térő gyermekeidnek, kegyelmezz! Ha Te nem könyörülsz rajtunk, nem állsz meg mellettünk, hanem továbbmég, akkor mi útszéli koldusok maradunk – reménytelen elveszett emberek. Te viszont többet akarsz adni ennél! Koldus-élet helyett gazdagságot, olyat, amit ember szeme nem látott, amit embernek szíve meg sem gondolt, amit Te készítettél a Téged szeretőknek. Ezt kérjük is Tőled Urunk! Várjuk azt a Krisztust, akiben megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek. Őt kérjük, Őt várjuk, Őérette kegyelmezz nekünk. Hadd legyen életünk Benne elrejtett, Általa gazdag, csodálatos új élet!

Ámen.

Igénkben nyilvánvaló lett az a tény, hogy Jézus Krisztus elsősorban a koldusok miatt jött el Jerikóba. Mégpedig két nyomorult koldus miatt. Azt olvassuk a Bibliában, hogy az egyik nagyon gazdag volt. Zákeus ugyanis fővámszedő volt, tehát dúskált a földi javakban. Mégis koldus volt. Szeretet-koldus, megértés-koldus, a jó szó koldusa. Hiába volt sok pénze, amikor mindenki utálta. Ő tudta, hogy koldus. Tudta, hogy arra a Názáretire van szüksége, akinek a híre hozzá is eljutott. Meg is tett mindent annak érdekében, hogy végre meglássa az Isten Krisztusát. A kereszthez vezető útján Jézus egy másik koldus mellett is elment. Ő Timeus fia, a vak Bartimeus volt. Nemcsak, hogy elment mellette, hanem le is hajolt hozzá, meg is gyógyította. Több tízezer ember élt ebben az időben Jerikóban s közülük alig akadt, aki vágyakozott volna az élő ige után. Érdekes, hogy amikor Jézus ott járt, mindössze két koldus vágyta Őt látni, s csak ennek a két nyomorultnak lett később új élete. Legalább is a Szentírás erről tudósít.

Testvéreim, ha nem érzitek magatokat koldusoknak, akkor itt semmi, de semmi keresnivalótok nincs. Menjetez inkább a dolgokra, töltsétek el ezt az órát is azzal, hogy végzitek a megkezdett munkát, úgyszólván abból lesz a pénz, s attól még gazdagabbak lesztek. Ha azonban ott belül üresség támad, ha valami hiányzik, akkor tanulj meg, hogy miként lehet a kegyelem Krisztusban a tied. A halál sűrűn kopogtat, olyan jó lenne, ha az élet is kopogtatna, és megszületne, újjászületne sok ember. Miként lehetséges ez? Erről szeretnék most beszélni. Arról, hogy Bartimeus megszokta a maga koldus állapotát, koldusként élt, de nem akart koldus maradni. Tudta ugyan, hogy a koldusnak útszélen a helye, tudta, hogy ki kell nyújtania a kezét és megköszönnie az alamizsnát, de nem akart örökké kéregetni. Ő többet akart! Nem elégedett meg azzal, hogy ő koldus. Pedig lehet, hogy nem is volt olyan rossz koldusnak lenni. Egy forgalmas főút, a Jerikót Jeruzsálemmel összekötő út mellett üldögélt, ahol sokan megfordultak. Eszembe jut, hogy gyerekkorunkban gyakran jártunk Pesten a Kálvin-téri templomba, ahol a lépcső jobb oldalán gyakran üldögélt egy koldus. Később hallottam róla, hogy amikor meghalt, kiderült, hogy milliomos volt. Ott ült és kéregetett, de a pénzét nem költötte el semmire. Megvolt ennek az embernek mindene. Majdnem mindene! Ki volt azonban rekesztve ebből a világból, amelyben mi élünk. Kétszeresen is, mert világtalan volt.

Olyan szép a mi nyelvünk! Nem hallottam róla, hogy más nyelv ismerné ezt a kifejezést, hogy világtalan. A vak ember ugyanis világtalan. Ki van rekesztve a színek világából, ki van rekesztve a formák világából. A vak embernek hiába mondd, hogy milyen ez a virág. Hiába tapogatja, fogalma sincs róla, hány színárnyalata van egy-egy virágnak. Hiába mondjuk neki, hogy de szép ez a templom, vagy de szép ez a kép! Délután szépen sütött a nap, s lefényképeztem a

templomot. Hiába mutatnám meg neki, hogy nézd meg, milyen szép a kórógyi templom, nem látja, mert ki van rekesztve ebből a világból. Tele lehet a zsebe pénzzel, megvásárolhat magának mindenfélét, válogathat a különböző finomságok között, de ki van zárva egy világból. Testvéreim, ki vagytok zárva az Isten országából, az Ő világából! Berendezkedhettek itt a Földön kényetkedvetek szerint, megszerezhettek bármit, amit akartok – mert a pénzzel sok mindent meg lehet szerezni, de mit ér mindez, ha világtalanok vagytok, s az Isten világához semmi közötök. Halványan dereng valami, hisz a vaknak is meg lehet magyarázni, le lehet írni, hogy mi hogyan néz ki, de az nem az igazi. Nektek is van valami halvány sejtés az Istenről, de az nem az igazi. Az igazi az lesz, amikor odaáll valaki az Úr elé és kimondja szíve vágyát: „*Uram, hogy lássak!*” Akkor látja meg, mi a különbség.

Testvéreim, Isten világába a földről nem vezet út. „*Buzgóságod égne bár, folya könnyed, mint az ár, elégtételt az nem ad*” – énekeljük egyik szép énekünkben. Nem tud innen senki lépcsőket építeni, nem tud létrát feltolni az Isten országáig. Onnan viszont készült út ide le, mert az idők teljességében Isten elküldte hozzánk az Ő Fiát. „*Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.*” Róla elmondták el harminchárom évvel később ott a kereszt alatt: „*bizony, Isten Fia volt ez!*” Készült tehát egy út! Bartimeus szabadulása azzal kezdődött, hogy meglátta ezt az utat. Jött valaki, aki nem csupán egy koldusfillért vetett oda, hanem ennél sokkal, de sokkal többet adott. Isten ugyanis nem alamizsnával fizet, Ő mindent idead. S ha valaki elfogadja ezt a mérhetetlen ajándékot, annak életében újjá lesz minden.

Miként lett Bartimeusé ez a csodálatos ajándék? Azt olvastuk itt, hogy „*amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, könyörülj rajtam!*” Testvéreim, nem az a baj, hogy nem hallottunk eleget az Istenről, Jézus Krisztusról, még csak az sem, hogy nem hallottunk az Ő üdvözítő kegyelméről. Hanem az, hogy még sohasem hallottuk meg, amit Isten igéje mond. Más dolog ugyanis hallani valamiről, és más dolog meghallani valamit. Úgy meghallani, hogy abba belerendülünk! Amikor Bartimeus meghallotta, hogy Jézus erre jön, egyszerre eszébe jutott mindaz, amit korábban hallott róla. Az, hogy bűnösöket szabadít meg, hogy betegeket gyógyít, aki azért jött, hogy megkeresse az elveszetteket. Eszébe jutott, s mindezt hittel megragadta. Pedig nem is látta még Őt, s nem volt semmilyen bizonyíték a kezében. Nem azt mondta, hogy „hiszem, ha látom”! Mi ugyanis ezt szoktuk mondani! Bartimeus nem látott, és mégis hitt. Nem sokkal később Jézus egynek a tizenegy tanítvány közül mondta ezeket a szavakat: „*Mivelhogy láttál engem Tamás, hittél. Boldogok, akik nem látnak és hisznek!*” Bartimeus boldogságát követjük majd végig, azét az emberét, aki nem látott, de hitt. Lehet, hogy ez a hit nagyon kicsi volt. Pislogó gyertyabél-hit, megrepedt nádszál-hit. Lehet, hogy sok volt még benne a kétely, de azért úgy döntött, hogy kipróbálja, megpróbálja az Urat. Olyan borzasztó, hogy sokan a terített asztal mellett halnak éhen, mert nem élnek vele. Királyi vendégségbe hivatalosak, de kibúvókat keresnek, és nem győződnek meg róla, milyen asztalt terített nekik az ő Mennyei Atyjuk.

Bartimeus meghallotta a szót. Testvéreim, hallottátok-e már valaha is Jézus hívó szavát? Ez a szegény koldus hallotta, meghallotta, majd felkiáltott. Kiáltunk mi is, hátha megáll Jézus! Adjunk esélyt, hátha nem csak ott a messzi tájakon, a Genezáreti-tó partján vagy Betániában áll meg, hanem itt is csoda történik! Reménykedjünk! Mondjuk ki: „Nem tudok igazán hinni, de a hit csírája már itt van a szívemben. Oly kicsiny, mint a mustármag, de már itt van.” Mit vesztenénk vele? A koldusnál nincs koldusabb! Jézus itt van és bennünket is hív! Mit kiált Bartimeus? Nem mond el egy hosszú életrajzi regényt, nem dicsérgeti magát, hanem megvallja, hogy koldus, és vak! Szembenéz állapotával. Te tudsz-e így odaállni ma este az Isten elé, testvérem? Ilyen vagyok Uram!

A 119. zsoltárban van egy megdöbbenő mondat, mikor a zsoltáros így szól: „*Jók a Te ítéleteid!*” Mi mindig tiltakozunk Isten ítélete ellen. Ki tudod-e mondani Neki egyszer, hogy: „Jók a Te ítéleteid! Ha engem nyomorultnak, koldusnak, vaknak, halálraítéltnek, kárhozottnak tartasz is, jók a Te ítéleteid, Uram! Nem is érdelek mást, de Te valamikor azt mondtad, hogy hívjalak segítségül a nyomorúság idején! Én meghallottam ezt, és most hívlak! Te azt is mondtad Jézus,

hogy azért jöttél, hogy megkeresd és megtartsd az elveszettet. Elveszett vagyok, kérlek, szabadíts meg!” Könyörögtél-e már így, testvérem? Ha nem, próbáld ki még ma! Nem kell sokat beszélned, Bartimeus is keveset szólt, csupán ennyit: „*Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!*” Később már ennyit sem mondott, csak így kiáltott fel: „*Könyörülj rajtam!*” Mi ebben olyan nagyon megrendítő? Az, hogy megmentőjének fogadta el Jézust, még mielőtt szabadítója lett volna. Jézus neve annyit jelent, hogy Szabadító. Mintha azt kiáltotta volna: „*Én elveszett vagyok, irgalmadra rászorult ember! Éppen erre az irgalomra számítok, erre az irgalomra építek, ebbe kapaszkodok bele!*” Ahogy a kananeus asszony is ezt tette, amikor Jézushoz ment panaszával. Te azzal állsz oda elé, hogy alapjában véve nincs is Rád szükségem Jézus Krisztus, nem kell az üdvösség, a bűnbocsánat, csak adj egy kicsivel több pénzt, egy kicsivel több nyugalmat, csak egy kicsivel több békességet? Ám ha a magad méltatlanságát, elveszett voltát, vak, a világból való kirekesztettségedet elismered, s Krisztusban a szabadítót felismered, nem vonja meg tőled kegyelmét! Ha kimondod, amit eddig takargattál, nem törődve azzal, hogy mit szól a világ, akkor lesz üdvösséged, örömed és békességed. Mindegy, hogy a többiek mit szólnak majd, mindegy, hogy megbotránkoznak, vagy éppen lepisszegnek. Olyan sok a kibic, s a kibicnek semmi sem drága. Nem ők maradnak vakok, hanem te, nem ők maradnak kirekesztettek ebből az isteni világból, hanem te. Kiáltás hát torkod szakadtából: „*Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!*”

Ha Bartimeus azzal érvelt volna, hogy „most hallottam Jézusról, hallottam is, hogy itt megy el, majd ha újra jön, akkor meg is szólítom” – nem lett volna erre alkalma. Egyetlen lehetőséget mindenki számára készít az Isten a Vele való találkozásra. Lehet, hogy többet is, ám egyet minden bizonnyal. Ha ezt a találkozást nem használjuk ki, ha csak legyintünk, nem biztos, hogy lesz újabb alkalom. Ha valaki azt mondja, hogy most mással van elfoglalva, majd ha nyugdíjas lesz, akkor fog Isten országáért dolgozni, annak el kell mondanom, hogy óriási tévedésben él. Nem lesz holnap, nem lesz nyugdíj, mert lehet, hogy lejár a kegyelmi idő, és koldusként, vakként, az Isten országából kirekesztettként fog meghalni. Borzasztó lesz számára az ébredés. Csakúgy, ahogy borzasztó volt a gazdag ember számára is a pokolban való gyötretetés, miközben látnia kellett, hogy a koldus Lázár ott nyugszik Ábrahám kebelén. Be kellett látnia, hogy valamit végérvényesen, visszavonhatatlanul elszalasztott. Nem lehet az Istennel játszani, nem lehet következmények nélkül visszautasítani a kegyelmet. Testvérem! Vagy fölszakad a szívedből a kiáltás, „*Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam*”, vagy pedig elveszel – menthetetlenül. Ha holnap vagy holnapután el kell menned, mit fognak majd hirdetni a koporsód mellett? Senkit sem lehet „bepredikálni” az Isten országába. Hiába mondják a ravatalodnál, hogy csodálatos hívő ember voltál, ha az Isten tudja rólad, hogy visszautasítottad a kegyelmet. Ezért olyan fontos, hogy a „*Jézus, Dávidnak Fia könyörülj rajtam*” kiáltás ma szakadjon fel a szívedben. Amíg tart a ma, mert ez a biztos!

Senki ember fia nem tudhatja, hogy Isten mit végzett el eddig a szívetekben. Most csupán egyetlen gondolatot szeretnék elétek helyezni: tanítson meg Isten őszintén kiáltani hozzá. Tanítson meg titeket arra, hogy vakoknak, koldusoknak, elveszetteknek lássátok magatokat. Tanítson meg arra, hogy lemondjatok a szégyen takargatásáról. Legyen számotokra fontos az, hogy kiszabaduljatok ebből a világból és belépjete oda, ahonnan eddig kirekesztettek voltatok. Mit kockáztattok? Az út szélét féltitek, ahol már lyukat tiport a lábatok? „*Élet útját megmutasd, én meg nem találom azt*” – vallja az énekszerző. Most megmutatja nektek az élet útját a mi Urunk Jézus Krisztus! Ő itt van, értetek jött, de hallani akarja a ti hangotokat is!

Gyermekkorunkban, amikor bújócskát játszottunk, és valaki nagyon elbújt, ha a hunyó nem találta meg, akkor mindig így kiáltott: „adj hangot”! Akkor adtunk valamilyen hangot, az illető pedig elindult az irányába, s lassan létre jött a találkozás. Most Jézus rád vár, arra, hogy hangot adj, mondjad: „jövel, Uram Jézus”! Arra vár, hogy ezt mondd: „*könyörülj rajtam, Rád van szükségem*”! Ez a hang lehet, hogy nem lesz olyan szépen fogalmazott, mint Bartimeusé. Lehet, hogy csak egy sikoltás lesz, vagy egy könnycsepp, de Neki ennyi is elég! Látni fogja, hogy kétségbeesett, tehetetlen, szánandó és reménytelen az életed – de te ebből szabadulni akarsz. Az Ő Szentleke

munkálja ma este, hogy törjön össze balga szíved összes bálványa, s te is megtapasztalhasd: „Uram, a töredelmes szívet Te szereted, soha az engedelmes lelket meg nem veted!”

Bizony, Uram, nagyon nehéz kimondani azt, hogy zsákutcába kerültünk. Nehéz bevallani, hogy semmit sem értünk el, hisz ami eddig annyira fontosnak tűnt, az teljesen értéktelen. Ami eddig olyan csodálatosnak tűnt, az csupán illúzió, s amiben annyira reménykedtünk, abban csalódnunk kellett! Nagyon nehéz bevallani, hogy Nálad nélkül semmit sem cselekedhetünk. Jobb azonban Neked elsírni nyomorúságunkat, mint megkeményedni, s húzni tovább az ördög igáját. Sokkal jobb, ha felvesszük a Te igádat, amely gyönyörűsége és könnyű. Hisszük, Urunk, hogy kegyelmed napja ragyogott ránk ma. Hisszük, hogy szereteted megkeresett, s megtalált bennünket. Kérünk, hadd mutassuk meg hitünket azzal, hogy megszólalunk, hangot adunk és felkiáltunk. Úr Jézus, könyörülj rajtunk! Te pedig hallgass meg bennünket, Urunk, legyen biztatássá igédnek szava: „Alkalmas időben meghallgattalak, most van az alkalmas idő, ma van a kegyelem napja.”

Ámen.

Kórógy, 1986. október 21.

AZ ERŐSZAKOSOKÉ A MENNYEK ORSZÁGA

„Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és elég nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett. Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, könyörülj rajtam! Jézus megállt és ezt mondta: Hívjátok ide! Odahívták a vakot ezekkel a szavakkal: Bízzál! Kelj fel! Hív téged!”

(Mk 10,46-49)

Édesatyánk, köszönjük neked, hogy Fiadnak szelíd szeme néz ránk. Nem a mindenséget megítélő, a bűneinket számon kérő, az elkárhóztató Úr áll elénk, hogy felsorolja álnokságainkat, hanem a könyörülő, az igaz, a hű, az engedelmes gyermek, Aki engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Aki a keresztfáról is szelíden nézte az Őt megfeszítő embert, ahogy a régi szép énekünk mondja, „a világot nem átkozta, meghalt érte imádkozva.” Köszönjük, Urunk, ezt a szelíd szemet, amely biztat, hív, erősít és támogat. Hadd nézzünk szemedbe, Úr Jézus most. Emeljük fel tekintetünket, kétkezi munkánkról, lássunk Téged, bennünket hívó, hazaváró, bennünket nagyon szerető Urunkat. Kérünk, szólj Urunk, s tégy bennünket, szolgálodat készsé Igédnek meghallására!

Amen.

Ha Isten segít ebben, akkor három állapotról, három útról szeretnék most beszélni. Az egyik a koldus-út. Ezen járunk mi, mindannyian. A másik út, amely a koldus úttól Jézus Krisztushoz vezet. A harmadik pedig a Jézussal együtt menetelő ember útja. Azt már láttuk korábban, hogy bármennyire szépítjük a dolgot, bármennyire próbáljuk kendőzni problémáinkat, valójában az Isten előtt halottak vagyunk. Miért? Azért, mert útféltre kerültünk, elszakadtunk Tőle, nincsen bennünk semmi jó. Így születünk, ezt örökítettük át fiainkba, unokáinkba.

A forradalom idején, 1956-ban Budapesten, a Rókus Kórházban dolgoztam, s ott nagyon megdöbbentett valami. Éppen a laboratóriumban tartózkodtam, s szemtanúja voltam, amint Pest megye különböző településeiről érkeztek be nemi betegektől vérminták. Először azt hittem, hogy a körzeti ápoló tévedett, hisz gyakran azt írta rá a kísérő papíron a beteg életkorára vonatkozóan, hogy egyhetes, egyhónapos vagy féléves. Meglepődtem: hogyan fertőződhetett meg egy csecsemő? Később a laboratórium vezetője mondta, hogy a szülei vagy a nagyszülei hordozták magukban a betegséget, a kicsinyek ezt örökölték tőlük, s így jöttek a világra. Egyszóval: nem ők szereztek maguknak ezt a nyomorúságot, de ha nem kapnak kezelést, belepusztulnak. Örökség! Az atyák vétkei a fiakban! Halálos örökség! Lehet-e egyáltalán rajtuk segíteni? Azt mondta a főorvos, hogy lehet, mégpedig vércserével. Csodálatos a kép! Erre a vércserére van mindnyájunknak szüksége. „Jézus Krisztus vére megtisztít minket minden bűntől” – olvassuk a Szentírásban. Ha az Ő vére nincs rajtunk, akkor az ő-ember vérét hordozzuk magunkban, és csak idő kérdése, mikor pusztulunk bele.

Már szó volt róla, hogy élt valaki, aki nem akart örökké koldus maradni, nem akarta, hogy örökre kirekesszék a világból. Nem elégedett meg az alamizsnákkal, a koldus-garasokkal. Hisz mire költheti pénzét egy koldus, egy vak ember? Bartimeus egészen más után sóhajtozott. Szeretett volna bekerülni abba a világba, amelyből ki volt taszítva. Testvérem, te be akarsz-e jutni abba az országba, amelyből eddig ki voltál zárva? Be szeretnél-e kerülni az Isten országába? Most még ki vagy zárva! Akkor is, ha a templom második otthonod. Isten országába azonban be lehet jutni!

Ennek az evangélizációnak az első öröme az éppen az, hogy Isten azért küldte el az Ő Egyszülött Fiát, mert Ő a kulcs. Jézus Krisztus neve nyitja meg a menny kapuját.

Valahol olvastam egy kis történetet arról, hogy a század elején New York-ban, vagy valamely amerikai nagyvárosban építettek egy otthont az elhagyott, árva gyerekek részére. Egyszer egy rendőr, aki tudott erről, talált egy kóborló, félig megfagyott fiút az utcán. Azonnal eszébe jutott az otthon. Elmagyarázza a gyerekeknek, hogy hol forduljon jobbra, aztán, merre menjen tovább, s amikor odaér az otthonhoz, kopogtasson jó erősen. Ha kérdeznek tőle valamit, csak ennyit mondjon: János 3,16. Erre a szóra meg fog nyílni az ajtó. Tiszta ágyba fogják fektetni, kap majd meleg vacsorát, s szerető arcok veszik majd körül. Csak azt el ne felejtse, mit kell majd mondania. János 3,16. Tudjuk, a Bibliában János evangéliumának a 3. fejezetében, ott is a 16. versben ezt olvashatjuk: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” A Fiú a kulcs! Ő a kód, amelyre kinyílik az ajtó. Az Ő nevére egyedül. Ezt a nevet hallotta meg a koldus Bartimeus, amikor felhangzott a hír, hogy jön ama Názáreti! Felcsillant előtte a reménység, talán majd Jézus segít! Bizonytalanul, éledező hittel, újuló reménnyel teszi az egyetlen dolgot, amit tehet. Nem tud odamenni Jézushoz, azt sem tudja, hol van. Nem lát! Körülötte ott tolong, hullámszik a tömeg. Merre menjen, mit tegyen? Egyetlen dolgot tehet csupán, kiáltozni kezd torkaszakadtából: „Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!”

Testvérem, te próbálgattad-e már valaha a hangodat? Megpróbáltad-e akár tegnap este is? Olykor nehezen születik meg ez a kiáltás, hisz az ördög azt akarja, hogy hallgass. Ne hívd segítségül Jézus nevét. Nem elég neked a vallásosság, a vasárnapi istentisztelet? Nem elég neked a bibliaóra? Minek ide még Jézus is? Nem elég a Jóisten? Egy bizonyos: ha én valahova be akarok menni, akkor az ajtón keresztül megyek be. Ha máshol megyek be, elkapnak és bebörtönöznek, mert akkor én tolvaj vagyok és rabló. Az Isten országába is egyedül az ajtón keresztül lehet bejutni. Jézus pedig azt mondja magáról, hogy „én vagyok az ajtó”. Ezért kell nekem tudni, hogy kicsoda Jézus. Ezért kell Krisztust prédikálni, mert rajta keresztül tudok csak bejutni Isten országába. „Én vagyok a juhoknak ajtaja, és az én juhaim hallják az én szót” – mondja Ő. Ti juhok, halljátok-e Krisztus hangját? Ő az ajtó, ha nem általa mész, nem jutsz be. Ezért kiáltott fel a koldus Bartimeus, aki minden keserűségét, minden reményét beleadja: „Jaj, csak nehogy tovább menjen Jézus, hisz ki segít akkor rajtam? Jaj, csak nehogy vak, koldus maradjak! Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!”

Ez az ember erőszakos ember volt. Erőszakos koldus. Az ilyeneket általában nem szeretik, hisz a koldus örüljön, hogy egyáltalán él. Mit beszél ez itt össze-vissza? Le is intik azonnal, ne zavarja a Mestert, s ne zavarja a többieket! A látó emberek nagyon kegyetlenek tudnak lenni. Nekik megvan mindenük, de azért irigylik azt a néhány percet attól, akinek semmije nincs. „Ne zavarj a Mestert!” Hányszor mondták ezt már Jézus nevében, hányszor kellett emiatt éppen Jézusnak is rendre utasítani a tanítványait. Éppen nekik mondta: „engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltsátok tőlem.” Bartimeusnak is azt mondják: „Ne beszélj, ne kiabálj! Maradj szemérmes koldus! Hogy jön ez ahhoz, hogy itt óbégat?” Ki mondhat ilyet? Az, aki még soha sem tapasztalta a kirekesztettséget, az elhagyatottságot, azt az állapotot, amibe a vakság és koldus-élet kényszerít. Ez azonban egy erőszakos koldus. Nem hagyja magát lebeszélni. „Könnyű nektek, könnyű leinteni engem. Ti láttok, ti már bent vagytok valahol, ahová én is szeretnék bejutni. S ami rajtam áll, megteszem!” Vannak dolgok, amit neked kell megtenni testvérem, hogy új életed legyen Jézus Krisztusban. Isten mindent megtett, ami Rá tartozik. Egy dolgot viszont te is meg tudsz tenni: hívni az Urat, kiáltani Hozzá! Énekelni fogjuk később azt a nagyon szép éneket, amely így kezdődik, hogy „Ó, Jézus, árva csendben, az ajtón kívül állsz.” Ennek az utolsó verse az, hogy „bús szégyennel behívunk.” Ha kopogtatnak az ajtónkon, nekünk kell kiszólni, hogy: ki az? Nekünk kell kiszólni, hogy: szabad! Ha tudjuk, hogy ki jött, de nem akarjuk beengedni, azt is megtehetjük. Ráordíthatunk, hogy: takarodj innen! Hányszor üvöltöttünk így Jézus Krisztusra az elmúlt esztendő során? Most ne gyere Jézus! Esetleg később! Rossz időben csengettél, rosszkor kopogtattál! Hányszor utasítottuk Őt el? Nem tettük meg az egyetlen egyet, ami módunkban állt

volna! Senki nem kiálthat helyetted, ahogy megtérésem előtt helyettem sem kiálthatott az apám, az anyám – csak imádkoztak értem. Emberroncs lett belőlem, de végül nekem kellett felkiáltani, Hiába imádkoztak értem a kollégáim, a barátaim – az a kevés, aki még kitartott mellettem – kiáltanom nekem kellett. Az Ördög nagyon sokáig igyekezett elnémítani. „Ne kiálts! Minek az?” Olyan jó lenne, hogy ha Isten ma felszabadítaná görcsbe merevedett nyelvünket és munkálná azt, hogy kitörjön belőlünk a kiáltás: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!

A vak Bartimeus, ez a szegény koldus nem szégyellte felkiáltani, nem szégyellte, ha az egész világ hallja is: „igen, én vagyok az a koldus, de nem akarok az lenni! Más akarok lenni!” Testvér, ha te másokra nézel, soha nem fogsz kiáltani! Ha azt mérlegeled, hogy vajon mit fognak szólni hozzá az emberek, mit szól a férjed, a feleséged, vagy a gyermeked, ha te másra nézel és nem a saját nyomorúságodra, soha nem fogsz kiáltani. Ha te a külvilágra vagy tekintettel, nem fogsz kiáltani, és ezen a héten sem lépsz be Isten országába. Az viszont nem biztos, hogy a jövő hetet megéred. Szomorú dolog a halál, de azért nem furcsa, hogy éppen az evangélizációs héten van ennyi temetés? Mintha Isten figyelmeztetne bennünket: az egyik út az élet útja, amit Jézus Krisztusban kínál nekünk, a másik útnak a végállomása pedig a temető. Végállomás, hisz az illető meghalt, eltemették! Aki azonban hisz a Fiúban, annak örök élete van. Aki él és hisz, soha meg nem hal. És ez a vak ember élni akart, nem szeretett volna koldusként, vakként, kirekesztettként elpusztulni. Ezért volt erőszakos. Testvérek, annyi mindenben vagyunk mi erőszakosak, csak pont az üdvösségünk dolgában nem. Te éppen miben vagy erőszakos? Abban, hogy tied legyen az utolsó szó? Erőszakosan törtetsz saját céljaid felé, mint az az ember, aki így fakadt ki: „Megmondtam annak a бүдös kölyöknek, hogy kitagadom, ha nem úgy csinálja, ahogy én mondom neki!” Erőszakos a saját akaratának a másokra való kényszerítésében. Testvér, magadnak is ártasz azzal, ha másokat tönkre teszel. Próbálj már erőszakos lenni az Isten jobbjának elfogadására! A Bibliában azt olvassuk, hogy „a Keresztelő János idejétől fogva pedig mind mostanig erőszakoskodnak a mennyek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt.” Furcsa ugye? Azoké lesz a mennyek országa, akik nem másokon követnek el erőszakot. Nem a durva, közönséges embereké, hanem azoké, akik minden eszközt megragadnak arra, hogy találkozzanak az Élet Krisztusával. Akik abban erőszakosak, hogy mindent félretesznek, csak meghallják Isten nekik szóló üzenetét! Mit mond a Szentírás? „Félretévén minden megkönyékező bünt!” Félreteszek mindent, hogy célegyenest futhassak a szeplőtelen, romolhatatlan örökségem felé, amit Krisztusban készített számomra az én Atyám!

„Akkor Jézus megállván mondta, hogy hívják elő” – olvastuk. Mikor? Amikor látta, hogy ez az ember valóban meg akar gyógyulni. Nem gondolkoztatok még el azon, hogy milyen furcsa dolog? Jézus meghallja a kiáltást, s azonnal válaszol. Nekünk ilyen Istenünk van, aki ennyire szeret bennünket. Eszembe jut egy asszonytestvérem, aki elmondta: „Én soha többet az Istentől nem kérek semmit! Egyszer kértem Tőle valamit, akkor se adta meg!” Lehet így élni, testvéreim? Egyszer kért valami, füttyentett az Istennek, s amikor nem kapott választ, megsértődött! Nem adta meg neki az Isten! Mert Ő az Úr, és nem mi parancsolunk Neki, hanem Ő parancsol nekünk! Ám ha látja bennünk az alázatot, ha látja bennünk az őszinte vágyakozást, akkor megáll! Nem rég beszéltem valahol Augustinusról – magyarosan inkább Ágostonnak vagy Szent Ágostonnak szokták emlegetni. Ennek a kiváló mélyhitű egyházatyának az édesanyja hosszú éveken keresztül imádkozott azért, hogy a fia hitre jusson. Hányszor kellett ennek az édesanyjának kiáltania: „Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj az én fiamon!” Nem csüggedt el, és ennek köszönhető, hogy meghallgattak az ő imái. Istennek nagyon áldott eszköze lett az ő fiából. Az Úr bennünket is próbára tesz, valóban akarjuk-e az Ő segítségét? Próbára tesz bennünket, őszintén keressük-e Őt, vágyakozunk-e utána? Esetleg bevágjuk az ajtót, s azt mondjuk, amit Örkenyben mondott nekem valaki: „Na, ide se teszem be többé a lábamat!” Lehet ezt is tenni, lehet „haragszom rád”-ot játszani az Istennel, de ez nem oldja meg gondjainkat. Ezt nem akarta Bartimeus, mert ő élni szeretett volna! Ezért kiáltott újra meg újra. S amikor Jézus meghallja őt, így szól: „Hívjátok őt ide hozzám!” Ekkor valami nagyon furcsa dolog történik most. Azok az emberek, akik eddig el akarták hallgattatni,

mennek hozzá és mondják neki: „Bízzál, kelj föl, hív tégedet!” Megváltozik körülötte a légkör. Most már nem ellenséges emberek veszik körül, hanem csupa jóindulatú szimpatizáns. Együtt éreznek vele, minden szem felé fordul. Az ő kiáltására állt meg Jézus. „Bízzál, kelj föl, hív tégedet!” Mennyire más ez a hang!

Volt egy tiszántúli ember, aki az első iszákos-mentő héten részt vett, s úgy tűnt, hogy komoly döntés született a szívében. Néhány hónap egyáltalán nem ivott, a haverjai pedig figyelték, meddig tud ellenállni a kísértésnek. Miután úgy tűnt, hogy rendbe jött az élete, a cimborái egyre többen jelentkeztek, hogy a következő konferenciára ők is szeretnének elmenni. Sajnos, a következő konferencia időpontja kissé csúszott, így egy idő múlva az emberünk visszaesett, s ismét inni kezdett. A többiek ezt látva egymás után vonták vissza a jelentkezésüket, s őt vádolták: „ha megálltál volna, akkor mi is elmentünk volna veled, mert mi is szerettünk volna meggyógyulni, de te elbuktál! Úgy látjuk, ezek után már nekünk sem érdemes elmenni.” Mennyi minden múlik a mi állhatatosságunkon! Figyelnek bennünket! Téged is figyel, testvérem, a férjed, a feleséged, a gyermekeid, a szomszédod. „Még mindig hiszel, még mindig bízol Istenben, az Ő kezébe teszed le az életedet? A tragédiák, megaláztatások, a pofonok nem távolítottak el Istentől? Ha megállsz a próbákban és kísértésekben, akkor majd én is fogok kiáltani, mert látom, hogy neked olyan Istened van, aki a nyomorúságok közepette is állhatatosan tart téged. Akkor nekem is kell ez az Isten!” Így fordulnak Bartimeus felé azok, akik eddig el akarták hallgattatni. Egy ember hite olyan, mint a világítótorony a tenger közepén. Nagyon messzire fénylik, és sokak számára jelent úrmutatást, eligazítást. Ha ez a világítótorony már nem világít, hajókatasztrófák sorozata történhet. Melletted sokan élnek. Talán nem is tudsz róla, de a te új életed nagyon sokakat tud Krisztushoz vezetni. Értük is felelős vagy. Akarod-e ezt az új életet? Munkálja Isten mindnyájunkban ezt a vágyakozást! Ne törődjünk azzal, testvérem, hogy mit mondanak mások, azzal, hogy előjönnek bűneid, napvilágra kerülnek nyomorúságaid. Amint a napvilágra kerültek, amint megvallottad Jézusnak, úgyis megsemmisülnek, mint a hősugárzóba tett jégdarab. Ha odatetted az Ő kezébe az életedet, s megvallottad neki bűneidet, eltörli azokat, mintha sohasem történtek volna meg.

Testvérem! Két út áll előtted: az egyik a koldusok útja, a másik a megmenekülésé. Vállalod-e a másik utat? Annyi bizonyos, hogy nem lesz könnyű. Fel kell vened a harcot, szinte az egész világgal. A világ fejedelme, a Sátán nem nézi tétlenül, ha te letérsz a koldusok útjáról. Nem teszel mást, csak amit én is megtettem: hittel kiáltani segítségért. Valahogy úgy, miként a kisgyerek, amikor sötétbe kerül. Nem tud mást tenni, mint felkiált. A szülei pedig bemennek hozzá, világosságot gyújtanak, megölelgetik és megnyugtatják. Ez történik veled is. Ha félelmeid vannak, ha beborult feletted az ég, ha úgy érzed, hogy nincs már tovább, kiálts fel: „Jézus Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” Isten pedig látja, hogy mi van a szívedben, elér téged az ő szava, s ezt mondja neked: „Gyere, jöjj haza, gyermekem!” Áldjon meg az Isten úgy, hogy amint a hívást meghallod, el tudj indulni. Addig is kérd Őt: „Jövel Uram Jézus!”

Urunk, mi olyan nehezen álljuk a próbákat. Sokszor vagyunk türelmetlenek, kéréseink is leginkább csak követelések. Nem a töredelmes szív, hanem a nagyképűség diktálja azokat. Kérünk, indítsd fel szívünket töredelemre. Munkáljon Szentlelked bennünk igaz bűnbánatot, hogy ráébredjünk: egyedül Rád van szükségünk. Köszönjük, hogy koldus élet helyett gazdag életet akarsz adni! Kérünk, beszélj hozzánk a továbbiakban is, ne engedd, hogy kiröppenjen szívünkből a Te Igéd. Szeretnénk, ha így szólnál hozzánk: „Megbocsáttattak néked a te bűneid! Eredj el, és többé ne vétkezzél.” Áldj meg bennünket, kérünk, s ne távozz el mellőlünk!

Amen.

Kórógy, 1986. október 22.

A FELSŐ RUHÁKAT LEDOBVÁN

„Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és elég nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett. Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, könyörülj rajtam! Jézus megállt és ezt mondta: Hívjátok ide! Odahívták a vakot ezekkel a szavakkal: Bízzál! Kelj fel! Hív téged! Az pedig felső ruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz ment.”

(Mk 10,46-50)

Bizony, Urunk, nem soká véget ér e földi vándorút, amelyet arra adtál, hogy eldöntsük: hol akarjuk tölteni az örökkévalóságot. Az idő sürget, nem tudjuk, hogy megérvük-e a holnapot. Ma még kimondhatjuk: „Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” Ne menj tovább, Urunk, amíg rendbe nem tettük az életünket! Kériünk, Jézus Krisztus, hogy a Te szavad hangozzék, mert ha csak ember szól ma itt, arra ugyan meg nem mozdul senki. Te vezess ki bennünket koldus világunkból, ments ki elveszett voltunkból. Indítsd fel szívünket, hogy elinduljunk Feléd, s Nálad leljünk békességet, Benned nyerjünk örök életet!

Amen.

Kedves Testvéreim! Szívem vágya az, hogy minél több emberről el lehessen majd mondani Kórógyon és máshol is: Jézusé lett. Nem arról van szó, hogy van egy igehirdető, aki a megszokottól eltérőt mond el, s ettől majd megváltozik a világ, hanem arról, hogy Isten Szentlelke munkálkodik. Összetöri balga szívünk bálványait, s meghalljuk szavát, követjük az Ő szent igazságát. Ahhoz azonban, hogy mindez a miénk legyen, nagyon sok akadályt kell leküzdeni. Az első akadály talán az, hogy nem látjuk igazán Isten munkáját ebben a világban. Olyan megdöbbenő, amikor magukat vallásos keresztyéneknek vallók mondják azt, hogy „hú, de nagy szerencsém volt” vagy „micsoda mázlista vagyok”! Pedig azt kellene mondaniuk, hogy „kegyelmes Istenem volt, aki ebben a helyzetben könyörült rajtam”. Aki türelmesen várt hosszú éveken keresztül, amíg a jerikói koldus, Bartimeus úgy nem döntött, hogy neki igenis Jézus Krisztusra van szüksége. Nem mázli, nem szerencse volt az, ami vele történt. Isten gondviselő kegyelme volt az, mely addig is körülvette őt. Aki gondoskodott arról, hogy amíg tart a kegyelem ideje, addig ő is eljuthasson Megváltójához.

Testvérem, Te látod-e Isten munkáját ebben a világban? Az Urat áldod-e mindazért ami veled történik? Istent áldod-e azért, hogy amikor annyi baleset van napjainkban, akkor Te még élsz, mert megőrzött Téged? Látod-e az Ő gondviselő szeretetét a családotban? Észreveszed-e hogy mennyire nem természetes dolog az, hogy megérted ezt a mai napot, az, hogy tudsz dolgozni, s nem kell nyomorúságban tengetned napjaidat? Bartimeusnak se csupán szerencséje volt, hogy koldusfillér helyett új életet kapott. Nem mázlija volt, hanem Megváltó Krisztusa! Számára kitért a világ. Ezt kérjétek, ezért imádkozzatok napról-napra, hogy így nyíljon fel szemetek Isten látására. Azt kérjétek, hogy felismerhessétek az Ő munkáját, s adjatok hálát annak, ha van lelkészetek, aki segíthet Nektek ebben. Nagyon sok gyülekezetnek nincs lelkésze, kegyelem, hogy itt hangzik még az Ige! Kegyelem, hogy szól a harang! Nem azért, mert ti különbek vagytok másoknál, hanem mert az Istennek terve van Veletek. Hiszitek-e, hogy értetek is eljött az Úr? Hiszitek-e hogy Titeket is keres? Hallottuk: volt valaki, aki elhitte. Egy vak ember! Mindenki összefogott ellene, mindenki azon volt a környezetében, hogy megakadályozza ezt a találkozást!

Van egy szép énekünk, amelynek egyik sora így hangzik: „*A világ fejedelme feltámad ellene, vagy hamis tudománytól gyaláztatik neve*”. Az egyháznak, a Krisztus népének olykor „felderül az Úrnak hajnala”, mint ahogy felderült Bartimeus hajnala is. Csupán győzedelmeskednie kellett azokon, akik őt mindenáron koldussorban akarták tartani. Valójában ki az, aki bennünket koldussorban akar tartani? Ki az, aki nekünk olyan ellenségünk, hogy nem enged Isten közelébe? Van-e egyáltalán ilyen ellenségünk, nem túlságosan naiv dolog ilyet mondani? Bizony van! Jézus Krisztus nevén nevezi Őt, aki nem más, mint a mi ősellenségünk, a Sátán. Ő az, akinek a célja, hogy te ezúttal is úgy kelj fel innen, ahogy idejöttél. Aki azt szeretné, ha egyáltalán nem találkoznál Jézus Krisztussal. Hisz ez azt jelentené, hogy Te már nem az ő uralma alatt élnél tovább. Inkább „felbérel” az embereket, hogy tartsák távol Bartimeust Jézustól. Először csak lepisszegik: „Hallgass!” Milyen sokan mondogatják nekünk is: „Bolond vagy te, amikor templomba mégy! Minek? A XX. század végén vagyunk, ki hisz már ilyenkor Istenben? A tudományban, a technikában már lehet! Abban kell is hinni! Olyan csodálatosak vagyunk mi emberek, önmagunkban kell hinnünk! Istenben? Ugyan!” Ma is itt élnek közöttünk olyanok, akik megpróbálnak elhessegetni Isten közeléből. Bizony, sokan vannak az ilyen lebeszélők! Olyan jó azonban, hogy ezeknek lehet nemet mondani. A Bibliában azt olvassuk, hogy: „*Álljatok ellene a gonosznak és elfut tőletek!*” Álljunk hát ellene! Bartimeus nem hagyta meggyőzni magát, mert ő Jézushoz akart menni! Elege volt a koldus-életből, ő látni szeretett volna! Isten Szentlelke munkálta, erősítette meg benne a Krisztus utáni vágyát, mert a Lélek mindig a Fiúra mutat, Őt dicsőíti.

Azt mondtuk, hogy amikor az Úr munkálkodik valakiben, megjelenik az Ördög bizonyágtétele is. Kedvenc szórakozása, hogy különféle akadályokat gördít elénk. Így olvastuk: „*Az pedig felső ruháját ledobván és fölkelvén Jézushoz ment.*” Bartimeusnak még nincs új élete, kirekesztett és vak. Mielőtt befogadná a szívébe Jézust, egy utolsó előtti akadályt is le kell győznie: le kell vennie a felsőruhát. Vajon mi lehetett az? Izráelben az átlag napi hőmérséklet sokkal magasabb, mint a mi vidékünkön. Ezért régebben az emberek napközben hosszú, fűrdőköpenyszerű ruhát viseltek, ami megvédte őket a hőségtől. Ugyanakkor éjszaka, amikor viszont nagyon hűvös volt, takarónak használták. Ahhoz viszont, hogy járnunk tudjanak, fel kellett kötniük, vagy éppenséggel beletűrték az övükbe. Testvéreim, gyerekként bizonyára Ti is játszottatok olyat, hogy édesanyátok ruháját vettétek magatokra. Az én húgaim játszottak ilyet szívesen, s láttam, milyen nehéz a felnőttek ruhájában járni. Minduntalan megbotlottak, néha pedig akkorákat estek, hogy a falak is beleremegtek. Képzeljétek el, hogy amit Ti játékból tettetek, azt a zsidók komolyan vették. Ez a vak ember meghallotta a hívó szót, tudta, hogy Jézus megáll és rá vár, ő pedig indulna, de nem tud lépni. Sietne, de ott van rajta a felsőruha. Egy látó embernek is hosszú időbe telik, amíg szépen fölszedegeti ezt a ruhát, s megköti rendesen az övvel. Mennyivel bonyolultabb ez olyan valakinek, aki nem is lát. Mi hát a megoldás, mit csináljon? Egyetlen dolgot tehet, ledobja a felsőruhát.

Mit jelenthet ez a mi életünkben? Mi az a felsőruha, ami bennünket akadályoz abban, hogy Jézus Krisztushoz jussunk? Nagyon sok ilyen felsőruhánk van! Ilyen lehet például a szégyenkezés. „Menjek oda Jézushoz? Hisz akkor kiderül minden! Kiderül, hogy milyen nyomorult vagyok, hazug és képmutató. Mások is megtudják, hogy nem vagyok ám én olyan vallásos, mint sokan hitték, megtudják, hogy tolvaj vagyok és parázna! Csak azt ne! Inkább maradjon minden a régiben, az emberek pedig tiszteljenek, mint eddig!” Felsőruha, amelyet nem szívesen veszünk le. Isten Igéje viszont így szól hozzánk: „*Lemondok a szégyen takargatásáról!*” Nem szégyellem magam, vállalom önmagam! Az vagyok, akinek a Szentírás mond: veszendő, utolsó bűnös! Használjuk ki az utolsó lehetőségünket, s higgyük el, hogy az Embernek Fia éppen az ilyen veszendő, utolsó bűnösökért jött el. Ha ezt elhisszük, elfogadjuk, akkor már semmi nem fog érdekelni. Nem lesz érdekes, hogy mit mond a szomszéd, mit szól a férjem vagy a feleségem!

Nemrégén egy fiatalasszony vívott komoly tusát, akinek éppen ez volt a „felsőruhája”. Évekkel ezelőtt megcsalta a férjét, és most nem merte bevallani neki. Nem volt bátorsága bocsánatot kérni tőle, félt a következményektől. Hisz a férje úgy istenítette eddig, szinte

tökéletesnek tartotta. Mi lesz, ha lekerül erről a „talapzatról”? Pedig észre sem vette, már régen lekerült onnan! Csak ő hiszi még, hogy ott van. A bűnei miatt ő már régen lekerült onnan. „Mi lesz, mit szólnak mások?” – hangzik fel sokszor a jajveszékelés. Érdekes, az soha nem izgat bennünket, hogy mit szól hozzá az Isten? Csaljunk, lopjunk, hazudjunk, paráználkodjunk – csak az emberek meg ne tudják! Pedig nem az emberek kárhoztatnak minket, hanem a bűneink! Isten az, aki kimondja majd az ítéletet, és mégse Tőle félünk! Ez a fiatalasszony végül döntött, megvallotta a férjének félrelépését, s azóta öröme van. Ha megvalljuk bűneinket, Isten megbocsátja azokat, s nem léteznek többé. Mintha meg sem történtek volna! Isten pedig elvégezte a férj szívében is, hogy az nem hánytorgatja fel unos-untalan, hanem örül annak, hogy újra szerető feleséget kapott. Érted már, testvérem? Ha neked az a fontosabb, hogy mit mond az Isten, s Rá bízod magad, ha ledobtad a felsőruhát, akkor sokkal jobbat kapsz érte: rendbe jön az életed. Mennyi, de mennyi hazugságot viselünk mi felsőruhaként! Milyen sok felnőtt, férfi, nő, édesapa, édesanya viseli a képmutatás felsőruháját gyerekeivel szemben. Tőlük mást követel, miközben ő maga ugyanazt teszi. Egyáltalán nem azonosak a mértékeink!

S milyen sok felsőruhát tudunk mi még magunkhon hordani! Ott van például a múltunk, amitől szintén nem szívesen válunk meg. Milyen sok ilyen keresztyén ember van, aki nem tud Jézusig eljutni, mert a múltja akadályozza! A múltja, amely visszahúzza, amitől nem képes elszakadni. Beidegződések, hagyományok, amelyekre nem tud nemet mondani. S lehet felsőruha a baráti köröd is. A haverok. A szíved tele van az Isten szeretetével, szeretnél leborulni elé, megvallani bűneidet, rendbe tenni az életedet. A barátnőd, a barátod, az a kis társaság, akikkel gyakran összejártok, azonban nem engedi! Egy ismerősöm elmondta, hogy volt egy asztali társasága, s négyen-öten hetente egyszer összeültek kártyázgatni, beszélgetni, politizálgatni. Közülük egy valaki „Bartimeus sorsára” jutott. Valahol beszéltek neki Jézusról, s meghallotta az Ő hívását. El is indult volna a hitben, de mindig arra gondolt, hogy ezentúl nem kártyázhat a haverokkal. Mi lesz, ha kinevetik? Félt, s nem mert dönteni. Továbbra is eljárógatott közékük, de feltűnően búskomor volt. Tudta, hogy elmulasztott valamit, s talán sohasem lesz alkalma ezt pótolni. Visszahúzta a baráti kör. Amíg az iszákosmentő misszióban dolgoztam, nagyon sok emberrel beszélgettem, akik elmondták: „Tiszteletes úr! Itt nagyon jó ezen a csendeshéten, most úgy érzem, hogy szeret az Isten. Mi lesz azonban, ha hazamegyek, ha meglátom a cimborámat, akivel együtt támasztottuk a kocsmá pultját? Visszahúz, nem lesz eröm megállni!” Bizony nagyon sokakat visszahúzott a felsőruha. Akiknek fontosabb volt a cinkostársak véleménye, mint az, hogy Isten mit szól hozzá. Fontos-e neked, testvérem, hogy mit szól életedhez az Isten?

Bizonyára ismerős Naámán története. A Szíriai király seregének fővezére, a vitéz hős halálos kórt hordott a testében. Bélpoklos volt, leprás, gyógyíthatatlan beteg. Egyszer azután elment Samáriába, Elizeus prófétához. A próféta megmutatja a gyógyulás útját: „*Menj és fürödj meg hétszer a Jordán vizében!*” Erre Naámán dühösen otthagyja. Ő elképzelt magának egy gyógymódot, úgy gondolta, hogy a próféta majd eljön, meghajtja magát, illedelmesen elbeszélget vele, s majd segítségül hívja az Ő Istenének a nevét. Csinál valami látványosságot, valami csodát, amitől meggyógyul. S mert nem így történt, hanem csak a szolgálójával üzent ki, sértődötten elindult hazafelé. Az élet útját mutatták meg neki, de ő indulna tovább a halál útján! A le nem vetett felsőruha, a mérhetetlen büszkeség! Testvérem, nem ez-e az akadály a te új életednek is? Nem akarod levenni ezt a felsőruhád. Nem piszmogni, szöszmötölni kell vele, le kell vetni! Vagy éppen másmilyen felsőruha van rajtad? Nem tudsz megbocsátani, vagy ahogy felénk szokták mondani: „Megbocsátok, de nem felejték!” Rajtad maradt a felsőruha, amelyben megint csak elbotlasz! Nem enged oda Jézushoz! A felsőruha egyetlen csücske elég, hogy eless benne. Hiába túrted fel gyönyörűen az egészséget, elég egyetlen egy rojt és elbuktat. Olyan jó lenne, hogyha Isten Szentlelke megszűná neked ma este, hogy neked mi a felsőruhád, Te pedig le tudnád vetni azt!

Itt ülünk estéről estére. Áldott legyen az Úr érte! Ennyit azonban Bartimeus is megtett, minden nap. Ott kuporgott az út szélén, de mégsem elégedett meg ennyivel. Nem azt mondja, hogy: „Jézus, Dávidnak Fia, adj egy kis alamizsnát!” Mi tudniillik ezt szoktuk imádkozni: „Istenem add

meg számomra, amit én kérek!” Kezünkben ott a lista! Bartimeus azt mondja: „Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” Neki nem az ajándéokra volt szüksége! Neki maga Jézus Krisztus kellett! Szükséged van-e Jézus Krisztusra, testvérem? Benne, Vele megkaphatsz mindent, ami az örökkévalóságra s e földi életre nézve szükséges. Vagy Téged csupán a földi javak érdekelnek? Az anyagiak is lehetnek felsőruhák! Nagyon sok embert tartott már távol Jézustól a gazdagság. Sokan ismerik a gazdag ifjú történetét, aki maga ment Jézushoz, s tette fel a kérdést: „Hogyan lehet az üdvösség az enyém?” Ám amikor meghallotta a választ, hogy „*add el minden vagyonodat és oszd szét a szegények között, és kövess engem*”, megsomorodva távozott. Maradt a felsőruha! Jobban ragaszkodott a pénzhez, mint ahhoz, amit Jézus Krisztustól kapott volna! Dönteni kell, s ezt a döntést senki sem spórolhatja meg. Felsőruha, vagy Jézus? Hozzá menni csak levetett felsőruhával, levetett múlttal lehet! „*Vágyat, célt a múltnak adtam, nincs már bennem vak remény, mégis gazdag úr maradtam, Isten és a menny enyém!*” – énekeljük egyik gyönyörű énekünkben. Bartimeus úgy lett gazdag, hogy nem sajnált eldobni mindent: a felsőruhát, a koldusbotot, az összegyűjtött pénzeket – mindent, ami addig a megélhetését biztosította! A hit, testvérek: merészség. Olyasmi, mint amikor a cirkuszban a trapézon lengenek az artisták. Az egyik az ugró ember, a másik a fogó ember. Mindkettő hintázik, hogy egy adott pillanatban az egyik elengedje a trapézt, s átugorjon a másikhoz. Egy ideig a teljes bizonytalanságban van, ugrik, semmibe se kapaszkodik, de elhiszi, hogy a másik kinyújtott kézzel várja őt. Ilyen a hit! Otthagysz mindent, az utolsó szalmaszálát is, amibe eddig kapaszkodtál, elengedsz mindent és elhiszed, hogy Jézus kezébe esel. Ezt tette Bartimeus, ezt kell tenned Neked is. Le kell vetned a felsőruhádát, különben nem lesz találkozásod az élő Úrral. Testvérem! Ha innen haza akarsz menni, fel kell kelned. Fel kell állni a székről, s nem elég csupán gondolkodni arról, hogy mi lesz, ha innen elmész. Az ábrándozás nem visz közelebb a megoldáshoz. Az, hogy Isten újjászülj Téged, az nem egy tétlen várakozás. Neked is felelősséged van. Neked is tenni kell valamit! Nem sokat, hiszen olyan keveset tudunk mi hozzáadni ahhoz, amit Isten végez el bennünk, de ami a mi feladatunk, azt nekünk kell megcselekedni.

A közelmúltban valahol a tékozló fiú történetéről beszéltünk. Van benne egy csodálatos mondat. A kisebbik tékozló fiú szemei előtt – tudjuk, hogy mind a kettő tékozló volt –, miután végigperegtek élete eseményei, s a moslékos vályú mellett eldőlt, hogy visszatér az atyai házba, „felkelvén hazament!” Isten végezte el mindezt a szívében, de ő volt, aki felkelt. Jézus Krisztus a mai történetünkben is elvégezte, hogy egy új világgal ajándékozza meg Bartimeust, s elhívta az Ő szolgálatára. Ez Az Úr Jézus dolga. Felkelni azonban Bartimeusnak kellett. A Jelenések könyvében ezt olvassuk: „*Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek!*” Ő ennyit tesz. „*Ha valaki megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok és ő énvelem!*” Ez viszont a mi dolgunk, még akkor is, ha tudjuk, ezt is Ő végzi el bennünk. Az ajtót megnyitni viszont csak úgy tudom, ha fölkelek a karosszékemből, az ágyamból, a heverőmről, ahol éppen elterpeszkedtem. Ezt csak úgy tudom, ha elhagyom a nagyképűségemet, az önteltségemet, odamegyek Hozzá, s azt mondom: „Uram, kérlek, fogadj el, amint vagyok!” El sem tudjátok képzelni, Testvéreim, hogy milyen sok keresztyén van, aki mást sem tesz, csak ül. Néha tesz egy tétova félmozdulatot, azután visszazöttyen. Hallott valamit, megpróbál feltápáskodni, végül meggondolja magát. Nehogy Te is közéjük tartozz, Testvérem, mert az borzasztó állapot! Munkálja Isten Benned azt a mindent elsöprő vágyat, hogy Uram, „*Nálad nélkül nem is élek, Te vagy örök élet!*” Legyen olyan találkozásod Vele, amely meghatározó lesz egész életedre nézve, s felsőruháidat levetvén tudjad Őt híven követni mindvégig!

Urunk, nagyon kérünk arra, mutasd meg, mi a mi felsőruhánk! Annyi mindent ledobtunk már, ami akadályozott abban, hogy egészen közel kerüljünk Hozzád. Annyi mindent mondtunk már kárnak és szemétnak, de úgy tűnik, annyi minden van még mindig, ami Tőled elválaszt. Annyi minden van, ami alkalmatlanná tesz arra, hogy Neked szolgáljunk, Neked éljünk. Nagyon kérünk, hogy mutass rá mindnyájunk életében arra, amivel nem lehet megalkudni. Mi az, amit nem

rövidíteni, átszabni kell, hanem amit le kell vetni. A Te Lelked adjon erőt arra, hogy amikor a hívó szót meghalljuk, megcselekedjük azt, amit szívünkre helyezel. Add, hogy legyen erőnk engedelmeskedni!

Ámen.

Kórógy, 1986. október 23.

MIT AKARSZ?

„Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és elég nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett. Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, könyörülj rajtam! Jézus megállt és ezt mondta: Hívjátok ide! Odahívták a vakot ezekkel a szavakkal: Bízzál! Kelj fel! Hív téged! Az pedig felső ruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz ment. És felelvén Jézus mondta neki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig mondta neki: Mester, hogy lássak.”

(Mk 10,46-51)

Urunk, olyan nehéz dönteni. Nehéz kimondani azt, hogy csak Te kellesz nekünk, hogy kárnak és szemétnak ítélünk mindent, ami eddig olyan fontos volt, mert Benned mindent megkaptunk. Lelki próbák között élünk, Uram, próbál visszatartani a kísértő bennünket. Te látod, Urunk, hogy kik azok, akiknek a szívében ott van a nagy kérdés: hogyan tovább. Kik azok, akiknek összeszorul a torka, mert nem tudják még kimondani a hívó szót, az ajtónyitó szót. Köszönjük Neked Úr Jézus, hogy sokan kiálthatnak ma Hozzád! Legyen füled mindazok meghallására, amiket mondunk. Kérünk az Igéért, munkálja bennünk Szentlelked által a döntést. Serkentse bennünk a Hozzád kiáltást, hogy életünk legyen és bővüljünk!

Amen.

Elérkeztünk a küszöbhez. Talán maga Bartimeus sem gondolta, hogy meghallja valaki a kiáltását, azt a sötétségbe, azt a bizonytalanságba kiáltott szót: „Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!” Ellene voltak a körülmények, a környezete, mindenki ellene volt. A szívében azonban már ott volt kitörölhetetlenül a vágy, hogy nem akar koldus lenni, nem akar vak lenni, nem akar kirekesztve lenni egy világból, amelybe bemehetne! Csak jönne már valaki, aki most éppen arra jár, aki éppen azért jött, hogy ezt a világot, amelyből a bűneset miatt kirekesztődünk, megszerezze nekünk! Láttuk, hogyan erősödött meg Bartimeusban a hit, sőt azt is láttuk, hogy hogyan született meg benne. Úgy ahogy a Biblia is mondja: „A hit hallásból van a hallás pedig Isten Igéje által”. Valahol, valaki hirdeti az Igét, és ahol vannak százan, kilencvenkilenc elmegy, s nem történik az életében semmi. Ám egy valakinek a szívében gyökeret ver az Ige. Beleragad, lerázhatatlan lesz, újra meg újra ezen kezd gondolkozni. Hogyan olvassuk az Igében? Amikor Máriának az angyal megjeleníti, hogy a Felséges ereje beárnyékozza és szül fiat, és nevezi a nevét Jézusnak, akkor ezt olvassuk, hogy: „Mindezeket Mária szívében forgatta.” Nem azt mondta, hogy „köszönöm, meghallottam, aztán elfelejtettem.” Hanem szívében forgatta. Milyen jó lenne, ha azt, amit Isten üzen nekünk, mindig a szívünkben forgatnánk! Vissza-visszatér egy mondat, egy-egy gondolat, ami Bartimeust nem hagyta nyugodni.

A Názáreti Jézus ma is jár erre, nyomát gyógyult emberek sora követi. Próbáljuk meg, hátha sikerül! Mit veszítünk, csak nyerhetünk! Testvérem, olyan jó lenne, ha ezt nagyon komolyan vennéd! Semmit nem veszítesz azzal, ha kimondod: „Uram Jézus, Téged akarlak követni.” Nem foszt ki az Isten, nem rabol meg, nem azért jött, hogy elszedjen tőled mindent, hanem éppen ellenkezőleg: azért jött, hogy igazán meggazdagítson. Látszólag minden marad a régiben. Az ég nem fog kivilágosodni, nem fog angyalsereg megjeleni, de a szívedben tudni fogod, hogy új életed van, hisz a Lélek bizonyágot tesz erről. Semmi látványosság nem történik, nem lesz fehérebb a fal,

nem lesz szebb a falu. Te viszont tudni fogod, hogy új életet kaptál! Így kezdődik Bartimeus hite is: hallotta Krisztust hirdettetni. A Biblia nem jegyezte fel, hogy ki volt az, aki először hirdette Krisztust neki. Nem tudjuk, mert nem ez az érdekes. Az érdekes az, hogy Krisztus megjelent előtte. S az érdekes az, hogy Krisztus ma is itt van. Az énekeskönyvünkben van egy szép ének, amely így kezdődik: „Itt van Isten köztünk, jertek Őt imádni.” Érted jött, téged hív, veled akar beszélni!

Amikor Bartimeus megismerte Krisztust, felkiáltott, megszületett benne a hit. Ez a hit először nyilvánvalóan nagyon picinyke volt, oly kicsiny, mint a mustármag. Ahhoz, azonban, hogy ez a mag egyáltalán megszülessen, le kellett vetnie a felsőruháit. Testvérek, Ti már megkérdeztétek-e az Istent, hogy melyek életetekben azok a felsőruhák, amiket el kell dobnod? Kérdeztétek-e már, hogy mi az, amitől meg kell szabadulnod? Az Isten az Egek Egeit hagyta ott, emberré lett, eljött közénk, hisz láttuk az Atya dicsőségét. S Te vajon megtetted-e már az első lépést felé? Azt az egy lépést neked kell megtenned! Mi van útban, mi az, ami nem enged még téged? Rossz beidegződések, rossz szokások? Félelem attól, hogy ki mit mond majd? Félelem attól, hogy ha megvallod bűneidet, más is megtudja majd? Mi tart még vissza? Barátok, ismerősök, környezeted, munkatársaid, családot, fiad, lányod? Mi a te felsőruhád? Egyetlen mozdulattal, szakítva a múlttal, mindezt levetheted. Talán volt már szó róla, hogy a felsőruha nemcsak eredeti rendeltetését töltötte be, hanem éjjel takaróként is szolgált. Aki ezt levette, mindennel szakított: mindent odavetett, csak hogy mehessen Jézushoz. Te mit dobsz oda? Ő itt van, és Téged hív! Ne legyen utadban a felsőruha, vedd le! Azt mondtuk, hogy ez az utolsó előtti akadály. Az új élet utolsó előtti akadály, mert van még egy! És arról most lesz szó.

Ezt olvastuk az Igében: „És felelvén Jézus monda néki: mit akarsz, hogy cselekedjem véled?” Itt dől el minden! Ezen a válaszon dől el mindnyájunk élete! Testvérek, mit akartok, hogy az Isten cselekedjen veletek? Egyáltalán akarjátok-e, hogy tegyen veletek valamit az Isten? Úgy félek, hogy sokan teljesen hiába hallgatják az igehirdetéseket, hiába olvassák a Bibliát, mert igazából nem akarnak semmit. Ti mit akartok? Eltölteni egy órát közös énekléssel, vagy meghallgatni valakit, aki több száz kilométernyi távolságból érkezett? Ez is valami. Fontos lehet, mert mások még ezt sem teszik. Csakhogy ennyi nem elég! Arra jó, hogy megelégedettek legyetek, arra jó, hogy megveregessétek a saját vállatokat, és azt mondjátok: „lám, én rendes ember vagyok, bezzeg, akik nem jöttek el, azok nem!” Egy valamit azonban ne feledjünk: Bartimeusnak nem volt elég csupán Jézus közelébe kerülni! Neki hozzá kellett eljutni. Hallótávolságban lenni nem elegendő! Sokan ma is hallótávolságban vannak az Istentől, de nincsenek ott előtte! Jézus nem azt mondja, hogy „maradjatok meg énmeltemmel”, hanem azt, hogy „maradjatok meg énbennem”. Ez pedig egészen mást jelent. Te tudod-e, hogy mit akarsz Jézustól?

Olyan érdekes, hogy ez a szerencsétlen vak koldus jóformán semmit nem tudott Jézusról. Ezzel szemben mi mindig róla akarunk minél többet megtudni. Nálunk sokszor megfordul a sorrend. Először mi szeretnénk megtudni valamit az Istentől, azt, hogy kicsoda is Ő. Miként tud segíteni, hogyan tud könyörölni, s amikor már mindent tudunk róla, akkor majd eldöntjük, akarunk-e Hozzá tartozni. Jézusról nagyon sokféle vélekedés van az emberek között. Volt már, aki világcsalónak tartotta, volt, aki istenkáromlónak. S ezek a vélekedések a mai napig népszerűek, mert nemcsak az terjed el Jézusról, ami jó, hanem a rágalmak is. Ezzel szemben Bartimeus nem vont párhuzamot az igaz és rossz hírek között, hanem feltétel nélkül bízott Benne. Nem tudta, hogy kicsoda Ő, nem tudta, helytállóak-e az állítások, amiket róla terjesztenek. Egyszerűen elhitte, hogy rajta is tud és akar segíteni. Hiszed-e azt, hogy rajtad is így segíthet?

Ha nem tudod elengedni azt az utolsó „szalmaszál-trapézt”, amibe kapaszkodsz, és nem tudod az Isten kezébe ejteni magadat, akkor változatlanul a különböző tanítások szelének kitéve lengsz tovább a saját trapézodon – és nincs megváltó Urad, és nincs örök életed. Maradsz a halálban! Bartimeus tudta, mit akar. Te, tudod egyáltalán, hogy mit akarsz? Akarsz-e egyáltalán valamit? Sokszor olyan kis dolgokat kérünk Istentől. Egy kis egészséget, egy kis segítséget, egy kicsivel többet az anyagiakból! Vagy egy kis békességet, egy kis örömet! Valaki így mondta nem régen: én már megelégednék azzal, ha a nap 24 órájából egy fél óra békességem lenne! De nincs!

Pedig mi mindent adhat nekünk a mi Urunk, nemcsak ennyit, hanem ennél sokkal többet! Én azt hiszem, testvérek, az a mi nagy nyomorúságunk, hogy mindig csak valamit kérünk Jézustól, és nem Őt, magát kérjük. Bartimeus magát Jézust vállalta, neki Ő kellett.

Hadd mondjam azt, hogy Isten nem vállal „sminkelést”, nem vállal „tatarozást”. Mi sokszor úgy vagyunk Vele, hogy „Uram, hagyj engem békén, az életem épületét ne bánts, csak egy kicsit javítsd fel a külsejét! Csak azt kérem, hogy ne lássák az emberek, milyen bűnben élek! Azt szeretném csupán, hogy szépnek látsszak kívülről. Ne lássák meg, hogy alkoholistá vagyok, ne vegyék észre, hogy kábítószok!” Egy kis sminket, egy kis tatarozást! Isten pedig mást akar, ahogy az Ige is mondja: „Aki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden!” Alapokig le akarja rombolni a mi régi életünket. Azt hiszem, hogy éppen az a baj, hogy mi ezt nem merjük vállalni. Csak a tetőn szeretnénk néhány cserepet kicserélni, a többi pedig hadd maradjon! „Ímé újjá lett minden” – olvassuk az Igében. Jézus azért jött, hogy újjá legyen minden ember. Azért adta magát egyetlen fundamentumként, egyetlen alapként, hogy Rá épülhessünk. Ne pozdorját és szalmát építsünk Krisztus alapjára, hanem aranyat, ezüstöt és drágakövet. Azt hiszem, hogy sokan azért nem mondják ma ki: „Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!”, mert félnek attól, hogy nemcsak a cserepet kell itt kicserélni! Le kell dőlnie a megroggyant kéménynek, le kell omolnia a salétromos, vizes falaknak, sőt alapjaiban kell újjáépíteni egész életünket. Jézus Krisztusban új alapokra kell helyeznünk azt, hisz Benne fog megújulni minden.

Egyetlen kérdésre kell választ keresnünk, amit Jézus Krisztus mindenkinek feltesz: „Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?” Vagy másként fogalmazva: „Akarsz-e meggyógyulni?” Ugyanaz a képlet. Akarod-e, hogy Ő újat munkáljon az életedben? Mit akarsz, Őt magát, s Benne az Isten teljességét, vagy csak egy kis „sminkelést”? Valaki elmondta egy evangélizációs héten, hogy tulajdonképpen azért jött el, mert szeretett volna elszabadulni rövid időre az otthoni pokolból. Állandóan veszekedtek a férjével, a gyermekeivel. Csak azért jött, hogy legyen egy óra békessége, hogy kipihenje magát a többiektől. Nekünk nemcsak ki kell szakadni valahonnan, hanem bele is kell kapcsolódnunk valahová. Bele kell oltatnunk, vad alanyoknak, a nemes alanyba: Jézus Krisztusba! Nem lóghatunk a levegőben. „Mit akarsz, hogy cselekedjem veled?” Ezt a kérdést suttozja, ezt a kérdést kiáltja bele a szívedbe Isten Igéje. Kell-e neked Ő, az a rend, amit Ő kínál? Talán éppen azért olyan rendetlen az életed, azért vagy olyan pontatlan, megbízhatatlan, állandó időhiányban szenvedő, mert Isten rendjéből kiestél. Hisz a diabolosz, a nagy szétdobáló az idődet, gondolataidat, egész életedet összekuszálta. Kell-e neked az Isten rendje, mit akarsz, hogy Jézus cselekedjen veled? Ő azért jött, hogy tegye azt, amit az Atya rá bízott, azért jött, hogy végrehajtsa a váltás munkáját, hogy „valaki hisz Őbenne, el ne vesszen”. Te mit akarsz? Olyan jó lenne, ha tudnál erre most válaszolni! Ne tegyünk úgy, mintha rendben lenne az életünk. Ne tegyünk úgy, mintha nem lenne Rá szükségünk. Neki egyetlen szavába kerül, akire nézve, és aki által, akinek a szavára, teremtő erejére ez a világmindenség előállott. Szavára új élet állhat elő Benned is. Kell-e Neked ez az új élet? A teremtő szóra vágyik-e a szíved?

Nagyon sokan eljutnak a megtérésnek az érzelmi állomásáig, hogy „milyen jó lenne mássá lenni, jó lenne erősebbnek lenni, de jó lenne hinni, betelni azzal az örömmel, amellyel olyan sok keresztyén ember él közelünkben. Ott van a vágy: de jó lenne! Végül mégis megelégszenek ennyivel: érzelmileg reagálnak Isten hívására, de marad minden a régiben. Beszélgettem egy olyan alkoholistával, aki elmondta: „Tiszteletes úr, amikor már a tizedik korsó sörnél tartok, mindig úgy rám jön, hogy milyen jó lenne megváltozni!” Ez a baj, hogy sok ember csak a tizedik korsó után jön rá, hogy jó lenne megváltozni. Azután rákönyököl a pultra és kéri a tizenegyedik korsót, marad minden a régiben. Nem kétséges, Ő tényleg akar valamit, de szakítani nem mer, nem tud, vagy nem akar a régi életével. Érzelmileg történik vele valami, de tovább nem jut ennél. Később már lehet, hogy sírva fog könyörögni megtérésért, de akkor már hiába, mert akkor nincs ott, amikor az Isten hívja.

Vannak emberek, akik értelmükkel fogják fel Isten dolgait. Egy atomfizikus mondta el egy iszákosmentő héten: „Nyilvánvaló előttem, hogy nekem meg kell ténnem, meg kell szabadulnom,

különben elveszek. Annyira világos, előttem, mint a 2x2!” Ennek ellenére nem állt oda Jézus elé. Az eszével tudta, hogy rossz, amiben van, tudta, hogy a vége halál, azt is tudta, hogy jó az, amit az Isten kíván tőle. Csak éppen nem akart megváltozni. Te mit akarsz, Testvérem? A vágyaid beteljesülését, a terveid megvalósulását, vagy beteljesíteni Isten akaratát? Jézus azt akarja, hogy Őt érd el. Ne csak ábrándozzál róla, hanem menj is oda Hozzá! Ő is ezt akarja, hisz azért, jött, hogy az emberiséget megszabadítsa. Nemcsak ábrándozott róla, hanem meg is tette! Az Isten akarata az, hogy te is akarj! Ezért kérdezi, a 38 éve betegtől, hogy „akarsz-e meggyógyulni”? Ezért kérdezi Bartimeustól: „mit akarsz, hogy cselekedjem”? Te akarsz-e valamit, Testvérem? Ha igen, mondd ki már: „Téged akarlak Uram!” Ez nem vágyalom, nem elérhetetlen ábránd, mert Isten meghallgatja azt, aki Hozzá kiált. Mondd ki bátran: „itt vagy, Uram, megszólítottál, magad elé hívtál, megkérdezted, mit akarok, és én kimondom: akarom az üdvösséget! Akarom bűneim bocsánatát, hisz azokat amíg élek, fel nem tudom felsorolni Neked. Akarom, hogy megbocsáss, s akarom, hogy bűneimről többé meg ne emlékezzél!”

Mit akart Bartimeus? Azt a világot, amiből ki volt zárva. Testvér, Te se kívánj kevesebbet! Ezt kívánd, ezt akard! Az országot, amelynek nem vagy tagja, mert a bűneset óta kiestél onnan, de amely a Tied lehet, mert Jézus Krisztusban új életet nyerhetsz! Munkálja Isten Szentlelke benned, mind az akarást, mind a megvalósulást jókedvűből, hogy te is elmondhasd: „Uram Jézus, én Téged akarlak, s azt a világot, amiből ki vagyok rekesztve. Azt, amit szem nem látott, amit fül nem hallott, amit embernek szíve meg sem gondolt, amit Te készítettél a Téged szeretőknek! Kevesebbel nem érem be! Elég volt a koldusfillérből, elég volt az útfélre vetettségéből. Elég volt a hamis vallásosságból, elég volt a kétszínűségéből! Nekem a teljesség kell! Bartimeus megkapta, s jó lenne, ha nagyon sok Bartimeus lenne ebben a világban. Csendesedj el, és mondd ki, valld meg: Jézusra van szükséged!

Urunk, köszönjük, hogy Te könnyűvé teszed számunkra a lehetetlent. Emberileg nézve ugyanis lehetetlen nekünk eljutni Hozzád. S ha igaz, hogy bűneink szerint ítész meg, ítéletedet senki nem állhatja. Ám az is igaz, hogy nem azért jöttél, hogy számon kérd vétkeinket, hanem azért, hogy eltöröld azokat. Köszönjük, hogy még hangzik kegyelmed szava, hogy ma még szól hozzánk hívásod. Később majd az elutasítás is elhangzik azok felé, akik nem vették komolyan a hívást! Add Uram, hogy akarjunk Téged! Benned, bűneinknek bocsánatát, az új életet. Ne csak vágyjunk, hanem akarjunk is. Munkáld bennünk, Urunk, a Hozzád kiáltást. Kegyelmesen térj hozzánk, s add a Te bocsánatodat, az örök élet bizonyosságát!

Ámen.

Kórógy, 1986. október 24.

A MEGTARTÓ HIT

„Azután Jerikóba értek, és amikor Jézus tanítványaival és elég nagy sokasággal kifelé ment Jerikóból, egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett. Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: Dávid Fia, könyörülj rajtam! Jézus megállt és ezt mondta: Hívjátok ide! Odahívták a vakot ezekkel a szavakkal: Bízzál! Kelj fel! Hív téged! Az pedig felső ruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz ment. És felelvén Jézus mondta neki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig mondta neki: Mester, hogy lássak. Jézus pedig mondta neki: eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szeme világa, és követte Jézust az úton.”

(Mk 10,46-52)

Bizony, Uram, a bűn sötétsége szívünket és elménket egyaránt beborította. Olyan nagy szükségünk van arra, hogy Jézus Krisztus, a világ világossága fényt gyűjtsen ebben a sötétségben. Annyira szükségünk van arra, hogy valaki megálljon mellettünk, észrevegye kallódó életünket, jóra való képtelenségünket és ránk szóljon: elég. Olyan jó lenne, ha valaki magához hívna, megszeretgetne bennünket. Köszönjük, hogy Te eljöttél hozzánk, Jézus Krisztus. Köszönjük, hogy nem embereket küldtél, nem eszközöket, hanem Te magad jöttél el, hogy életet adj és bővölködjünk. Kérünk, hogy tedd most is késszé szívünket a válaszadásra. Hadd legyen életújulás, újjászületés, megtérés Tehozzád, az Élet Urához. Így áldj meg minket!

Ámen.

Láttunk eddig egy embert, egy vak koldust, aki mindenben hasonló volt hozzánk – hisz mi is vakok vagyunk az Isten dolgainak meglátására. Még azt sem vesszük észre, hogy mennyi minden jót tesz velünk az Úr! Koldusok vagyunk, Isten szeretetének, békességének koldusai.

Bartimeus az útfélről indult. Valaha talán úton járt, miként talán mi is: gyermekkorunkban lehet, hogy boldogan fújtuk az Istent magasztaló éneket, olyan egyszerű volt minden. Jó volt együtt lenni, énekelni, jó volt aranymondásokat tanulni, gyermekszívvvel, gyermekszemmel rácsodálkozni arra a csodálatos képre, amit a Biblia élénk tart. Aztán felnőttünk, elfelejtettük a gyermeki dolgokat. De nagy kár, hogy elfelejtettük! Milyen szomorú, hogy mi, akik valaha dicsértük az Istent, ezután megtanultuk káromolni Őt! Megfelekedtünk a valaha tanult énekekről, amelyeket az Ő dicsőségére énekeltünk. Mára elhalt ajkunkon, szívünkön az ének. Sokáig azt hittük, hogy gazdagok leszünk, ehelyett azt kell látnunk, hogy koldusokká lettünk. Azt hittük, hogy leszünk valakik, most pedig az útfélen koldulunk. Milyen jó azonban, hogy Jézus Krisztus nem feledkezik meg övéiről, s most itt van Isten közöttünk. Azért jött el, mert mi emberek nem azzá lettünk, amivé Ő akart tenni bennünket. Azért jött, hogy „visszaszeressen” az Atyához, hogy visszahívjon koldus-utunkról az Ő útjára! Az élet útjára akar állítani minket.

Láttuk, hogyan fogott össze Bartimeus környezete, csakhogy ez a szerencsétlen kéregető el ne jusson Jézushoz. Mit mondtak? Egy kis vallásosság az nem árt, de azért annyira már nem kell komolyan venni a Szentírást! Még hogy mindenben az Urat kérdezzük? Ugyan! Pedig mit mond az Ige? Önélküle semmit sem cselekedhetünk! Azt is megláttuk, miként győzedelmeskedett Timeus fia környezetének gáncsoskodása fölött. Láttuk, hogyan tört elő szívéből a kiáltás, amely véglegesen összekapcsolta őt Jézussal: „Jézus, Dávidnak Fia könyörülj rajtam!” Azután azt is láttuk, hogy mi minden volt még útjában ennek az embernek.

Bartimeus tudta, hogy Jézus Krisztus az egyedüli megoldás. Ha Ő nem segít rajta, akkor senki! Mindennél fontosabb volt számára ez a találkozás. Neked is fel kell tenned a kérdést, testvérem: számodra mit jelent az, hogy odamehetsz az Úrhoz? A Bibliában ezt olvassuk: „Áron is megvegyétek az alkalmakat, mert az idők gonoszak!” Áron is, minden áron! Én úgy elszégyeltem magam, amikor egy-egy alkalomra némelyek több száz kilométer távolságot megtesznek, csak hogy meghallják az élő üzenetet. A szó szoros értelmében nagy áron veszik meg az alkalmat, hogy együtt lehessenek az Úr előtt azokkal, akik szintén vágyakoznak az Ige után. Nem érdekli őket semmi, mert nekik mindennél fontosabb az élő Jézus Krisztus közelsége. A zsoltáríró így vall erről: „Az Isten közelsége oly igen jó nékem!” Mennyire jó neked az Isten közelsége? Bartimeus nagyon sok mindent kérhetett volna, ám ő azt az egyet kérte, ami számára a legfontosabb volt: azt, hogy visszakérüljön abba a világba, ahonnan eddig ki volt zárva.

A bűn bennünket kizárt Isten országából! Nem tudunk oda visszajutni, csakis Őáltala! Jézus Krisztus ma is itt van, és bárki kérheti Tőle azt, amit ez a szegény koldus kért: „Mester, hogy lássak!” A tanítványok Jézust elsősorban Mesternek nevezték. Bartimeus azzal, hogy kimondta, Mester, vállalta a tanítványságot, a Krisztushoz tartozást. Testvérem, te vajon vállalod-e? Nemcsak a templomban, a gyülekezetben, hanem kint a világban is. Nem könnyű dolog vállalni az Urat a munkahelyen, a haverok között, idegen világban! Elhiszed-e, hogy Ő meg tud őrizni a támadások, a kísértések közepette?

Egy debreceni fiatalemberrel beszélgettem nem oly régen. Elmondta, hogy életének a legszomorúbb pillanata volt, amikor rádöbbedt: ő nem vállalja az édesanyját. Meghívták őket valami összejövetelre, egy úri társaságba. Ő nyakkendőös fiatalemberré lett, az édesanyja pedig egyszerű, fejkendőös parasztasszony volt. Inkább lebeszélte az édesanyját, hogy ne menjen el, csak hogy ne kelljen szégyenkeznie miatta. Amikor pedig arról faggatták, hogy hol maradt az édesanyja, hazudott valamit. Az édesanyja megérezte, hogy valami nincs rendben, s amikor a fia hazament, akkor odahívta és elmondta neki a következőt: „Tudod, kisfiam én most nagyon szomorú vagyok, amiért nem vállaltál engem a világ előtt. Emlékszem, amikor még kicsi voltál, és villamoson utaztunk, te nagyon rendetlen voltál. Ordítottál, végigbőgted az utazást. Mindenki bennünket nézett, és én rettenetesen szégyelltem magam miattad. Legszívesebben megvertelek volna, s azon gondolkodtam, hogy leszálok veled a villamosról. Rádöbbedtem azonban, hogy te mégis csak az én fiam vagy. Akkor is, ha ordítasz, akkor is, ha rendetlenül viselkedsz. Megsimogattalak és utaztunk tovább! Vállaltam a szűrő tekinteteket és a csipős megjegyzéseket. Te pedig most engem nem vállaltál az emberek előtt, pedig én nem vagyok olyan elviselhetetlen, mint amilyen te voltál annak idején.” Azóta is gyakran eszembe jut ez a kis történet, amikor azt látom, hogy Isten mennyire szeret bennünket, és minden körülmények között vállal minket! Akkor is, ha szemtelenek vagyunk, ha undorítók vagyunk, akkor is, ha vakok vagyunk! Olyan gimnáziumba jártam, ahol három vak osztálytársam volt. És bizony akadtak köztünk olyanok, akik egyszerűen kijelentették, hogy ők ugyan nem ülnek vak társuk mellé. Olyan szörnyű dolognak tűnik, hogy mi emberek nem vállaljuk őket, Jézus Krisztus pedig értük is meghalt.

Amikor Bartimeus odament az Úrhoz, akkor Ő nem küldte el. Éppen arra várt, hogy megszülessen szívében a döntés, hogy neki is elmondhassa: „Eredj el, a te hited megtartott téged.” Ezt a hitet akarja ellopni tőlünk a Sátán. A hitet, ami összekapcsol bennünket Istennel. Olyan jó viszont, hogy Isten pedig éppen ezt a hitet erősíti bennünk napról napra! Vajon el tudod-e mondani: „Köszönöm Uram, hogy örök életem van, mert én elhiszem, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. Megváltó Uram, aki meg tudsz gyógyítani, talpra tudsz állítani, meg tudsz menteni a haláltól!” Bár munkálná Isten Szentlelke ezt a megtartó hitet sokak szívében, életében!

Mit tudunk meg a történet végén? Bartimeus ott áll Jézus előtt, megnyílik a szeme, s meglátja Őt. S mire nyílik meg a szeme? Jézus látására! Az első, akit lát, maga Jézus Krisztus. Először néz szembe az Istennel. Belenéz Jézus szemébe, látja Jézus szelíd szemét, hallja biztató szavát, amint megdöbbedtő módon szól hozzá: „Eredj el!” Miért nem azt mondta, hogy: „most már látsz, gyere Velem, légy a tanítványom”? Jézus rábízta az újjászületett emberre a döntést, hogy

kívánja-e azonnal szolgálni Őt. Ahogy a te esetekben is rád bízta: hajlandó vagy-e önként követni Őt, kényszer nélkül, utasítás nélkül, parancs nélkül, hajlandó vagy-e hálából egész életedet az Úrnak szentelni, s már e jelenvaló világban, mint az Ő megváltottja, az Ő dicsőségére élni? Krisztus követése mindig kiváltság, és kiváltságos ember vagy, ha dönthetsz mellette. Ha elmondhatod: „Követlek Téged, Uram, akárhová mégy!” Nagy kitüntetés, istenfiúi jutalom, ha elmondhatom: Hozzá tartozom, az Ővé vagyok! „És azonnal megnyílt a szeme világa, és követte Jézust az úton!” Ez az új élet első gyümölcse. Testvérek, hogy van-e valakinek új élete, könnyen lemérhető a gyümölcsökről. Bartimeus életében az első gyümölcs az volt, hogy ragaszkodott Urához és Megváltójához. Ragaszkodott ahhoz a Krisztushoz, aki életet adott neki!

Gondoljunk bele egy kicsit az ő helyzetébe. Voltak ugyan szülei, de ők már feltehetően beletörődtek abba, hogy sohasem gyógyul meg a gyerekük. Nyilván ezért is küldték ki az útfélre, koldulni. Nem tudni, hogy voltak-e testvérei, rokonai, ismerősei vagy barátai. A logikus minden esetre az lett volna, ha abban a pillanatban, amikor visszanyeri szeme világát, azonnal hozzájuk rohan – hogy elmondja a jó hírt. Azt, hogy egy új világ nyílt meg előtte, s ez milyen csodálatos érzés számára! S azt, hogy nemcsak a szeme világát kapta vissza, hanem új élete lett. Ő azonban nem haza szalad, mert a „haza” számára ezentúl nem a szülői házat jelenti. A „haza” neki most már Jézus Krisztus, ő ott érzi magát otthon. Az új életet nyert ember az Úrnál talál menedékre. Ideiglenes lakóhelye ugyan ezen a világon van, de otthon már csak az Úrnál lehet. Isten azt akarja elérni, hogy a Te szemedről is lehulljon a hályog, a bűn hályogja, s meglásd Őt! Ne csak meglásd, hanem kövesd is Őt az úton!

Hova megy itt Jézus? Jeruzsálembé. Néhány nap, és megfeszítik. A kereszt felé vezető úton megy – a megaláztatás, a megcsúfolás útján! S ezen az úton követi Őt Bartimeus, mert nem lehet különbség a tanítvány a mesterénél. Te vállalod-e ezt az utat Jézusért, Testvérem? Kérlek, ne csak a száddal közelíts Hozzá. A közelmúltban arról kellett szólnom, hogy némelyek úgy megrettennek Krisztus követésétől, miként Jónás megijedt a Ninivébe meneteltől. Ezért maradnak inkább vakon, ezért maradnak koldusnak, mert nem vállalják a megaláztatást.

Egy ember történetéről volt szó, aki vak volt, de megnyíltak a szemei. Rólunk volt szó, rólunk van szó. Bartimeusról, rólad és rólam. A különbség csak az, hogy vannak már némelyek – hála Istennek nem is kevesen – akik az útfélről már Krisztus útjára kerültek. Te meddig ülsz még, testvérem az útfélen? Meddig próbálsz, újabb és újabb megoldások után kutatva? Meddig akarsz még Krisztus nélkül járni? Mikor látod már be, hogy csak Ő tud megszabadítani? Ott állsz Isten előtt, lélekben megjártad Bartimeus útját, a koldus-utat, ami csak alamizsnákat eredményezett. Nem azt hozta, amire igazából szükséged lenne. Isten Jézus Krisztusban a legnagyobb ajándékot kínálja most. Mi a válaszod ma az Ő hívására, szabadító szavára? Mered-e a holnapodat, jövőödöt, örök életedet az Ő kezébe letenni? Úgy, ahogy az ének mondja: „Ímhol vagyok édes Uram Istenem, kész vagyok mindenben Néked engednem, szent nevedért szörnyű halált szenvednem, csak az igaz hitben ne hagyj Tőled elesnem!”

Bartimeusnak megtartó hite volt, ezért megmenekült. Bár sokan megismernék az Úr szabadítását, felállnának az útszélről, s elindulnának az úton – a Krisztus útján. Én személy szerint ezt a hitet kívánom mindenkinek! Ezért a hitért imádkozzunk!

„Hinni taníts, Uram, kérni taníts, gyermeki nagy hitet kérni taníts!” Olyan hitet kérünk, amely nem néz semmi másra, amely csak Beléd kapaszkodik, lerázhatatlanul. Olyan hittel ajándékozz meg minket, amelyről a számadás napján így szól az ítélet: „A te hited téged megtartott!” Ezt a megtartó hitet add nekünk! Köszönjük, hogy Igét már adtál, olyan jó lenne, ha meg is hallanánk. Munkáld Uram, Szentlelked által, hogy az Ige gyökeret verjen bennünk, s megteremje az új élet gyümölcseit. A Te dicsőségedre, s a mi üdvösségünkre. Kérünk Urunk, adjál valóságos, komoly megtérést, Veled való üdvösséges találkozást, s hogy a hirdetett Ige után a látható Ige is munkálja örök életünket!”

Ámen.

Kórógy, 1986. október 25.